

Első fejezet

AZ ÁRULÓ

– Mondjátok meg, ki volt a „szép akasztott”! Tudja valaki?

Kristóf hatalmasat ásított. Majdnem bekapta az orra előtt röpködő legyet, ami csak most döbbsent rá, hogy rossz helyre tévedt. A tanárnő megismételte a kérdését, de Kristóf meg sem hallotta. Egészen más kötötte le a figyelmét. Egy óriási, színes fémdoboz, amit Réka adott hátra a pad alatt. A Király halála volt benne. Egy nagy adag sütemény, amit a szünetben vettek Tempí Bori néni büféjében. Minden tőrióra előtt vásárolt valamelyikük egy adag édességet, hogy kibírható legyen a következő, évszámokkal és fásasztó adatokkal telezsúfolt negyvenöt perc. Ezt a játékot még ötödikben találták ki, amikor az Első Kerületi Vitéz János Nyolcosztályos Gimnáziumba kezdtek járni. Már akkor felfedezték, hogy az itteni iskolai büfé egészen más, mint amit korábban megszoktak. Szikkadt sajtos rúd és ragacsos kakaós csiga helyett olyan édességeket és ételeket lehetett kapni, amikről még csak nem is hallottak. Hadi-linzert, Szerzetesek kedvencét, Viktória királynő áfonyalepényét, Fügés Mátyást, Nomád

Burgert. A büfés néni történelmi ingyencségekként hirdette őket, épp ezért találták ki, hogy Vera banya óráján mindig megkóstolnak valami finomságot. Már hetedikbe jártak, de még mindig akadt olyan desszert, ami újdonságával vagy csak felejthetetlen ízével elterelte a figyelmet a történelemórai szenvedésről. Réka csak így nevezte ezt az időt: a tömény, édes unalom. Lóri pedig így: az ehető múlt. Kristóf nem adott neki külön nevet. Ő egyszerűen csak csatlakozott a szórakozáshoz.

A doboz, benne a Király halála egyre közeledett. A mandulás, tejszínhabos, marcipános kalács egy 18. századi svéd király „balesetéről” kapta a nevét. Állítólag a falánk király a farsang utolsó napján rendezett lakomán annyiszor repetázott a desszertből, hogy az végül a halálát okozta. Áronnak persze nem ez járt a fejében, amikor a pad alatt kivett egy hatalmas, ragacsos darabot a dobozból, és egy gyors mozdulattal az egészet a szájába tömte. A mellette ülő Sanyit nem kínálta meg. Sanyi nem tartozott a jó arcok közé. Már a sulikezdedskor beárulta őket egy apró hecc miatt. Folyton okoskodott, meg arról papolt, hogy ezek az iskolai évek határozzák meg az egész jövőjüket. Süket duma. Kristóf nem értette, Sanyi minek akadémkosodik ennyit. Így csak maga alatt vágta a fát, és egyedül maradt. Neki bezzeg egészen más taktikája volt. Hagyta, hogy megtörténjenek vele a dolgok.

Sodródj az árral! – ez volt a jelszava, és eddig mindig bejött. Ha valahova meghívták, ha a segítségét

kérték, ha csatlakozni kellett bármilyen akcióhoz, ő habozás nélkül benne volt. Otthon is a három évvel idősebb bátyját követte, a régi általánosban meg Danit. Így sosem maradt ki semmiből, de soha nem őt vették elő, ha rosszul sült el egy balhé. Egyedül pedig semmiről sem kellett döntenie. Ráadásul mindenki kedvelte és jó fejnek tartotta. Az osztályban nem volt olyan csapat, ahol ne fogadták volna szívesen. Nem úgy, mint Sanyit, aki minden társaságból kilógott. A sütis doboz már el is került, és a padok alatt szép lassan közeledett Lóri és Kristóf felé. Most épp Kende vett belőle, megkínálta a mellette ülő, szorgosan jegyzetelő Tankot, aztán hátraadta a lányoknak. Bettina kivett egy darabot, hogy elfelezze Gittával, és már folytatta is az útját a desszert... Lóri épp akkor hajolt érte előre, amikor Vera banya letette a könyvét, és a jegyzeteibe pillantott. Minden órán egy rongyosra szakadt tankönyvből és a megsárgult, régi papírjaiból diktálta le az anyagot. Úgy nézett ki, mint egy ötvenes híradós bemondó, aki tíz éve ugyanazt a hírt olvassa fel. Amint a mondókája végére ért, valaki megnyomta az ismétlés gombot, és neki újra kellett kezdenie... Újra és újra...

– A koronázást 1867-ben tartották... – duruzsolta álmosító hangon.

Lóri közben felnyitotta a virágmintás doboz fedelét, és kivett egy kalácsdarabot, amin már elkenődött a tejszínhab, majd a mellette ülő Kristóf ölébe csúsztatta

a maradékot. Kristóf kíváncsian hajolt a sütemények fölé, amikor hatalmas csend lett, és egy árnyék takarta el előle a napot.

Kristóf rosszat sejtve felpillantott az ablak irányába. Csak most tűnt fel neki, hogy az álmosító duruzsolás abbamaradt. Vera banya ott állt előtte a padsor és az ablak között, és vészjóslóan megköszörülte a torkát. A háttérben a kétségbeesett légy zümmögött. Hiába próbált elröppenni a szeptemberi kék ég felé, folyton beleütközött az átlátszó üvegbe.

– Szóval ezzel foglalkoztok a történelem helyett – préselte ki a szavakat összeszorított ajkai között a tanárnő. Színpadiasan, de rendkívül hatásosan a mellkasához kapott. Egészen pontosan kötött, kinyúlt pulcsijához.

– Én itt feláldozom az életem a tanítás oltárán, de ez senkit sem érdekel! Holnap lesz az őszi tanulmányi kirándulás... Ha már az osztályfőnökökkel egy történelmi helyszínt választottatok ki... és ő megkért rá, hogy mondjak el nektek pár érdekességet róla... azt hittem, legalább kivételesen komolyan figyeltek majd...

A tanárnő nagy levegőt vett. A légy a háttérben eszeveszetten zümmögött. Csapdába esett.

– Mindennek van határa! MINDENNEK! Ez volt az utolsó csepp! Hívom az igazgatót! Elegem van abból, hogy minden órán történik valami rendbontás! Sanyi! Fuss le a tanár úrért a tanáriba! Mondd meg

neki, hogy azonnal jöjjön, és szóljon az igazgatónak is. Most. Azonnal!

Sanyi felpattant. A tanterem ajtaja kinyílt, majd becsapódott. A tanárnő végre elhallgatott. Kikapta az édes bizonyítékot Kristóf kezéből, és előremasírozott vele a tanári asztalhoz. Pár perc múlva befutott az osztályfőnök, a fiatal biológiateanár, Zeller Gabi, mögötte az iskola idősödő igazgatójával, aki ugyanazt a kicsit bő, kicsit peccétes zakót viselte, amit minden évben a tanévnyitókon és a sulis hangversenyeken.

– Khm – kezdte a beszédét az igazgató. Összeráncolta a szemöldökét, kipillantott az ablakokkal elzárt égre, hogy ihletet merítsen, majd átszellemült arccal megszólalt.

– Nagyot csalódtam bennetek – ezzel a hatásosnak szánt mondattal nyitott. – Ti vagytok a jövő. Rajtatok áll, mi lesz itt tíz, húsz, harminc év múlva. Hogyan akartok szebb világot teremteni, ha nem ismeritek meg a múltatokat? A történelem nagyon fontos...

Kristóf ismét elnyomott egy ásítást. Csalódottan gondolt arra, hogy épp akkor leplezte le őket Vera banya, amikor ő következett a kóstolásban. Ez a beszéd pedig még unalmasabb, mintha a tanárnő folytatná a tananyagot...

– Különösen szomorú vagyok, hogy épp TI viselkedtek így. Az ország egyik legjobb, a főváros vezető gimnáziumába jártok! Ahol a zene mindent megédesít.

Ahol az igazi legendák élnek... Itt, ezen falak között, ahol a történelem...

– HA-HA-HAPCI! – tüszentett egy óriásit Áron. A hangra egy pillanatra elhallgatott az igazgató. Kizökkent a mondandójából, és most gyorsan próbálta felvenni a fonalat.

– Ahol él...

– Hapccccccccc! – tüszentett újra Áron. – Haaaapci!

Lóri vigyorogva oldalba bökte Kristófot, majd eltorzult az arca, és megrázkódott.

– Hukk! – csuklotta. – Hukk.

Kristóf látta, hogyan igyekszik visszatartani a röhögését. Eddig jól csinálta. Igazán meggyőzően csuklott. Kristóf azonnal vette a lapot. Tudta, mit várnak tőle. Nagy levegőt vett, és produkált egy köhögésrohamot.

Az igazgató megzavarodott. Az egyik padsorban Áron tüszögött megállás nélkül. A másikban Kristóf köhögött. A harmadikban váratlanul valaki kifújta az orrát. A leghátsó padban két diák köszörülni kezdte a torkát, és egyre többen prüszköltek, krákoztak. Akkora zenebonát rendeztek, mint a hangversenyeken a sulis szimfonikus zenekar. Az igazgató hol az egyikükre, hol a másíkkra pislogott. Mögötte Zeller Gabi ugyanilyen ritmusra állt egyik lábáról a másíkkra. Az iskola vezetője elbizonytalanodott. Nem tudta eldönteni, hogy az egész egy újabb poén, szemtelen viselkedés, esetleg valódi megfázás. Zeller Gabin

látszott, hogy sejtí az igazságot, és azonnal a diákjai segítségére sietett.

– Szeptemberben mindig gyakori a nátha. Már én is tartottam előadást a diákjaimnak a helyes táplálkozásról. Ha több gyümölcsöt ennének a büfé egészségtelen ételei helyett, szerintem megelőzhető lenne... – magyarázta buzgón. Ekkor felcsendült a csengő.

Az igazgató gyorsan megigazította pecsétetes zakóját, és megfélekedve a büntetésről, búcsúzóul még megfogalmazott egy utolsó bölcsességet.

– Ne feledjétek, rajtatok áll, milyen lesz a jövő!

Kinyitotta a terem ajtaját, és kivonult a rövid menet élén. Hatalmasakat lépett fontosságának teljes tudatában. Mögötte sietett Zeller Gabi, hogy még legyen ideje kijavítani néhány dolgozatot. Őket követte a kicsit sem elégedett, kicsit sem nyugodt tanárnő sárguló papírjait zörgetve. A sort pedig a légy zárta, ami kiröppent a folyosóra, abban bízva, hogy új kiutat talál a szabadba. Amint becsukódott mögöttük az ajtó, felharsant a nevetés.

– Ez oltári volt! – ugrott Lóri elé Réka.

– Ja! Köszí az erősítést! – lépett melléjük Áron is.

– Kristóf is nagy volt! – csapott Kristóf hátára Lóri. Réka elvörösödve Kristófra pillantott, majd a barátnője füléhez hajolt, és súgott valamit.

Kristóf elfordult. Ezt az egyet utálta. A lányok viselkedését. Miért kell folyton egymásra vigyorogniuk, órá pislogniuk, meg a hajukat csavargatniuk? A bátyja

szerint azért, mert tetszik nekik. De Kristóf nem tartotta magát jóképűnek. Magasabbra nőtt az átlagnál, göndör, vörös haja volt, és kék szeme. Ennyi. Ezért még nem kellett volna a lányoknak nevetségesen viselkedni... A lányok idegesítőek – vonta le a következtetést. Majd magában hozzátette: kivéve Viktóriát. Ő nem dobálta a haját, nem rebegett a szempilláját, és nem zaklatta mindenféle kérdéssel. Inkább csendes és titokzatos volt. És szebb, mint a többiek. Legalábbis Kristóf szerint. Ő is magas volt, hosszú, derékig érő, fekete haját mindig összekötötte egy hajgumival, és folyton csak szoknyában járt. A sötét szemöldöke alól pedig olyan eltökélten tudott nézni...

Réka követte Kristóf pillantását, és lebiggyesztette az ajkát.

– A jégkirálynőt nézed? Már megint a füzetébe irkál valamit. Azon sem csodálkoznék, ha észre sem vette volna, hogy bejött az igazgató.

– Miért jégkirálynő? – kérdezte Kristóf.

– Hát nem olyan? Folyton fenn hordja az orrát. És semmi sem hozza lázba. Senkivel sem barátkozik. Még Gittával sem, pedig ő aztán mindenkihez kedves. De Viktóriáról lepattan minden kedvesség. Mintha nem is volna szíve. Nem tudom, mire vág fel. Még csak nem is szép. Csontos az arca. És nagy az orra. Szerintetek nem?

Kristóf nem válaszolt. Lóri viszont bólogatott.

– Mindig abba a füzetbe ír. Kíváncsi vagyok, mit jegyzetel ennyire. Meg kéne szereznünk, amikor nem figyel...

– Jó ötlet! – vihogott Réka, és felszegte kecsesnek hitt orrát.

– Kosár? – kérdezte a fiúktól Áron.

– Mehetünk – csapott le az ötletre Kristóf, és már indult is a folyosó felé.

Délben volt a leghosszabb szünet. Fél óra. Jutott idő ebédre, vagy focira és kosárra. Kristóf a kosarazásért rajongott. Ilyenkor csak a labdára kellett figyelnie. Ösztönösen érezte, hol, merre vannak épp a csapattársai, és mit várnak tőle. Imádott az ellenfele szemébe nézni, majd egy másodperc múlva simán kicselezni. Mindig az a csapat nyert, amelyikben Kristóf volt. Húsz perc múlva kimelegedve, jókedvűen tértek vissza a még félig üres terembe. Lóri azonnal Viktória helyére mutatott.

– Nézzétek!

Az asztal sarkán ott feküdt a jegyzetfüzet, rajta a lány tolltartója. Viktória még sehol.

– Itt a megfelelő pillanat – ugrott oda Áron. Egy mozdulattal kirántotta a tolltartó alól a füzetet, és a magasba emelte.

– A jégkirálynő titkai! Ki kíváncsi rá? – lengette meg a feje felett a lapokat. Azonnal kisebb csoport

gyűlt köré. Áron elégedett mosollyal megkereste az utolsó teleírt oldalt, jelentőségteljesen körbehordozta a tekintetét a közönségén, majd hangosan olvasni kezdett.

– „Régóta gyanakszom. Van itt valami titok. És most már azt is tudom, mi... Napok óta követem, leselkedem utána, amikor senki sem figyel. Ha minden jól megy, holnap már ott lehetek, ahová igazán tartozom...”

Áron az utolsó három szót olyan színpadiasan olvasta fel, hogy a fél osztályból kitört a röhögés. Épp abban a pillanatban, amikor Viktória belépett egy szendviccsel a kezében. Azonnal átlátta, mi történt. A vajas-szalámis zsemle a földre pottyant, a lány pedig Áron előtt termett. Csakhogy Áron is hamar felmérte a helyzetet, és mire Viktória elé penderült, ő már átpasszolta a füzetet Lórinak. Viktória Lórihoz ugrott, de akkor Lóri szép nagy ívben átdobta a zsákmányt Rékának. Réka egy barátnőjének adta, ő pedig visszahajította Lórihoz. Mindenki nevetett.

– Nehogy odaadjátok neki! A lényegét még el sem olvastuk! – kiáltotta Áron.

Viktória már ismét Lóri előtt állt, és a fiú belátta, hogy nem lesz könnyű dolga. A lány magasabb volt nála, és minden egérutat elállt. Ráadásul az oldalán beszállt a harcba az önjelölt lovag, Sanyi és Gitta, aki mindig a bajbajutottak segítségére sietett. Őt persze követték a barátnői is, így lassan kialakult két csapat.

– Kristóf! – kiáltotta Lóri, és a magasba dobta a füzetet.

Kristóf már ugrott is a kérésére, és ügyesen elkapta a noteszt. Olyan volt, mint a kosár. Tudta, mit várnak tőle a többiek. Fél szemmel látta, kik vannak szabadon, és kik várják a passzt. Viktória pillanatok alatt ott termett előtte, de ez nem jelenthetett akadályt. Már bele is nézett a szemébe, hogy utána simán kicselezze, amikor... nagyon furcsa érzése támadt. Viktória úgy bámult rá... olyan kétségbeesetten és mégis elszántan... hogy Kristóf elfelejtette Áron parancsát. Leengedte a kezét. Aztán előrenyújtotta a füzetet a lánynak.

– Tessék. Fogd! – mondta neki, és elengedte a zsákmányt, mintha égetné a kezét.

Viktória elkapta, és már ott sem volt. Visszarohant a helyére a kincsével. Áron csalódottan, Réka féltékenyen nézett utána.

– Áruló! – mordult Lóri Kristófra, és elfordult tőle. Ahogy Áron is. Réka fintorgott, és a barátnőjének súgott valamit. Kristóf úgy érezte magát, mint egy rossz álomban. Tényleg elárulta a csapatát? De ez nem kosár volt... Nem meccs... – gondolta, miközben leült a helyére.

A becsöngetés hangjára Zeller Gabi rohant be, hogy egyetlen percet se veszítsenek el az ofőórából. Hosszan, lelkesen ismertette a másnapi tanulmányi kirándulás menetrendjét, és biztosította a hetedikeseket, hogy

már ő is izgul, hiszen neki is ez az első osztálya, és ez még csak a harmadik közös kirándulásuk lesz. Elsütött egy poént, de Kristóf nem figyelt, és nem is nevetett. Csak arra tudott gondolni, hogy Lóri dühösen ül mellette. Rá haragszik. Mi legyen most? Semmi sem jutott eszébe. Végül a jól bevált taktikájához folyamadt: sodródj az árral! Majd megoldódik magától az egész. Holnapra el is felejtik, és minden olyan lesz, mint korábban – gondolta.

De tévedett, ha azt hitte, hogy a többiek ilyen könnyen megbocsátanak. Még másnap is hűvösen viselkedtek vele a kiránduláson. Ráadásul Viktória is úgy nézett rá, mintha ő lett volna a főgonosz valami nevetséges filmben. Mégis miért? Hiszen nem ő vette el a füzetét! Épp hogy ő adta vissza. Legalább megköszönhette volna! De nem. A lány ugyanolyan távolságtartó maradt, és ez Kristófit nagyon idegesítette. Ahogy figyelte a múzeumlátogatás alatt, egyre biztosabb lett benne, hogy a lány készül valamire. De mire? A füzetébe azt írta, hogy ha minden jól megy, ma már ott lehet, ahová tartozik... De mit jelent ez? Kristóf rosszkedvűen haladt végig a kiállításon, majd még rosszabb kedvvel szállt le délután a különbuszról az iskola kapujában. Intett a hazainduló srácoknak, de azok csak kurtán biccentettek. A szeme sarkából azonban észrevette Viktóriát. A lány nem a szokásos megálló felé tartott, hanem bement a suliudvarra. Kristóf körbesandított. Már senki sem figyelt rá,

ezért gyorsan Viktória után eredt. Tudni akarta, mit csinálhat ott ilyenkor a lány.

Meg is pillantotta, amint az iskola legöregebb díszfája felé igyekezett. Kristóf megszaporozta a lépteit, majd amikor a lány megfordult, gyorsan beugrott egy bokor mögé. Onnan pislogott ki értetlenül. Viktória ugyanis úgy viselkedett, mint aki meghibbant. A vén platánt állítólag még Vitéz János ültette több száz évvel ezelőtt. Ezt a történetet hirdette az emléktábla is, amit most Viktória megsimogatott. MEGSIMOGATOTT? Mi a jó bűdös... Talán leporolta? Nem... mivel nagyon lassan, balról jobbra simította végig... Aztán meg átlépte a dízskerítést, ami persze tilos, és odasétált a fa vastag törzséhez. Lehajolt a földhöz, és megérintett egy kiálló gyökérdarabot, majd felállt, nagyot nyújtózott, és belekapaszkodott a legvastagabb ágba. A lábával ellökte magát a talajtól, mintha hintázni akarna. Hátralendült, majd előre... és köddé vált.

Kristóf megdörzsölte a szemét. Ez csak valami trükk lehet. Talán Viktória meglátta, hogy követi, és direkt kicselezte. De mégis hogyan? Kristóf tétován körbenézett, aztán odafutott a fához, és átugrotta a kerítést. Körbejárta a törzset egyszer, kétszer, háromszor. A lánynak azonban nyoma sem volt. Tuti, hogy egy trükk! De még milyen durva! Mit is művelt? Megsimogatta az emléktáblát így... aztán megfogta a kikandikáló gyökeret, meg belekapaszkodott ebbe az ágba, nagyot lendült hátra, aztán előre, és akkor...

Kristófnak megcsúszott a keze, és biztosra vette, hogy nekiütközik a törzsnek. A másik karját előretartotta, és ösztönösen behunyta a szemét, de az ütközés elmaradt. Valami puhára esett, amiről fenékkal leszánkázott a mélybe. Amikor kinyitotta a szemét, azt hitte, megvakult. Sötétség vette körbe. Nem látott semmit.

Talán mégis nekimentem a fának, elvesztettem az eszméletemet, és most nem vagyok magamnál... – gondolta. De hát nem lehetett akkora az ütközés. Az edzésen nagyobbakat is tanyáltam már... Mégis épp olyan az egész, mint abban a dokumentumfilmben, amit Zeller Gabi hozott be bioszórára. Amiben a halálközeli élményeikről beszéltek az emberek... Én is egy sötét alagutat látok, és a végén fényt...

Kristófnak a felismeréstől annyira hevesen kezdett dobogni a szíve, hogy az csak az élet jele lehetett. Pár pillanat múlva már azt is ki tudta venni, hogy a fény forrása nem valami természetfeletti dolog, hanem Viktória elemlámpája. A lány pár méterre állt előtte, és épp... öltözködött!

Tuti, hogy megőrült! – gondolta Kristóf. Kinek jut eszébe egy ilyen helyen öltözködni? Egyáltalán hol vannak? Követte őt a fáig... Aztán... bejutottak a fa belsejébe? Vagy valami alagútba a fa alá, mint a Harry Potterben? Most meg itt ül mögötte, és nézi, ahogy Viktória felköti a haját, és három alsószoknyára felvesz még egy szoknyát??? Ő meg még azt hitte, hogy ez a csak a legnormálisabb az összes lány közül.

Kristóf, míg Viktória elmeállapotán gondolkodott, hamar megfélekedezett a maga izgalmáról. Halkan kitapogatta a talajt, és óvatosan felállt. Viktória nem vette észre. A lány remegő kézzel megkötött egy kis kalapot a fején, majd a táskájába pakolta a régi ruháit. Az elemlámpa a földön feküdt, és onnan ontotta a fényt. Amikor Viktória végzett, felkapott egy zsákot, a kezébe vette a lámpát, és elindult előre, a vak-sötétbe. Kristóf nem is hezitált. Követte. Pár méter egérutat adott neki. Ösztönösen a farzsebébe nyúlt a telefonjáért. Elővette, és azzal világított. Nem látott mást, csak egy sziklafalfolyosót, és előtte az imbolygó fényt és Viktória homályos alakját. A lány olyan sietve haladt, hogy fel sem tűnt neki a leselkedő fiú. Nemsokára a folyosó kettéágazott. Akkor Viktória lehajolt, megvilágított valami ruhakupacot, aztán bölögetve választott a járatok közül. Kristóf a nyomában haladt. Fogalma sem volt, mi ez az egész, hol vannak, és merre tartanak, de mint mindig, most is sodródott az árral, és ezt még sosem bánta meg. Talán húsz perce mehettek, de Kristóf ebben sem volt biztos. A dohos, koromsötét járatokban haladva elvesztette az időérzékét. Gondolta, megnézi a térképen, vajon merre járhatnak most Budapest alatt, de akkor vette észre, hogy nincs net. Talán már nagyon mélyen lehetnek?

Kristófnak elszorult a torka. Hirtelen levegő után kapkodott. Mintha jeges vízbe nyomták volna a fejét. Nem tudott rendesen lélegezni. Próbálta összeszedni

magát, és megszorozta a lépteit. Már nem érdekelte, hogy Viktória észreveheti. Majdnem beérte, amikor megbotlott egy kiálló kőben, és elhasalt. Kiáltani akart Viktóriának, hogy várja meg, de épp ekkor a lány is megtorpant. Elemlámpájával egy egyszerű faajtót világított meg maga előtt, majd pár pillanatig csak állt, mintha hezitálna. Aztán mégis lehajolt, kilökte az alacsony ajtót, és eltűnt. Kristóf feltápáskodott, és utánafutott. Bokrok sűrűjén kellett átvergődnie, majd ahogy rálelt végre egy ösvényre, hirtelen elvakította a fény. Pedig már ment le a nap. A távolban piros és arany csíkokat festett az égre. Kristóf szeme lassan szokta meg a színeket. Körbenézett. Felettük a budai vár húzódott, alattuk hatalmas, ezüstös szalagként kanyargott a Duna. A folyó mentén pedig morajlott, nyüzsgött a város. De ez a Budapest egészen máshogy nézett ki, mint amit Kristóf a tizenhárom év alatt megszokott. Eltűntek az üvegpaloták a partról. A Dunáról hiányoztak a hidak. Csak a Lánchíd orszlánjai figyelték büszkén az átkelőket. A vízen sötét füst kígyókat eregetve haladtak a hajók. Betonutakat sehol sem lehetett látni. Sem tarka autókat. Sem villamosokat. Csak fekete lovas fogatokat. Az egész olyan volt, mintha... mintha... mintha visszamentek volna a múltba. De az nem lehet! Ilyesmi csak a filmekben fordul elő. Vagy mégsem?

Harmadik fejezet

A FÁKLYÁS RABLÓK

– Mit keresel te ITT? – mordult a fiúra Viktória. Dühösen megrázta a fejét. A kontyából kicsúsztak a fekete tincsek, és táncra keltek a szélben. Hatalmas szoknyájában, kócos hajával, villámokat szóró tekintetével igazi boszorkánynak látszott, aki mindig is ide, a múltba tartozott. Kristóf mégsem félt.

– EZT én is kérdezhetném! – vágott vissza vigyorogva.

Egy pillanatig farkasszemet néztek egymással, aztán Viktória az ajkába harapott.

– Vissza KELL menned! – motyogta idegesen.

– És mégis hogyan? Nem ismerem az utat – vont vállat Kristóf.

– Hát... nem olyan bonyolult, csak... – kereste a szavakat a lány, de Kristóf közbevágott.

– Tök fölösleges magyaráznod. Biztosan eltévednék. A telóm is bementa az unalmast.

– Itt nincs térerő. Magadnak kerested a bajt! Mi nek leselkedtél utánam? Lóri és Áron küldtek rám? Most legalább megtanulod, hogy a csatlósok is pórul

járhatnak. ÉN ugyan nem kísérlek vissza. Nekem dolgom van itt.

– Milyen dolog?

– Az nem tartozik rád! – emelte a magasba az orrát Viktória.

Kristóf azonban nem adta fel ilyen könnyen.

– Rám is fog tartozni, mert veled megyek! Biztosan segíteni is tudok, ha elmondod, mi ez az egész – mosolygott, de Viktória csak még fagyosabb lett. Kristóf most már értette, miért ragasztották rá a többiek a jégkirálynő nevet. Ha a pillantásával képes lett volna rá, egészen biztosan jégszoborrá változtatta volna.

– Ha azt hiszed, hogy ezzel a bárgyú, cuki vigyorral nálam bármit is elérhetsz, nagyon tévedsz! – vetette oda a lány.

Kristóf meghökkent. Egy pillanatig nem tudta, mit feleljen, és ezt nem szokta meg. Ahogy azt sem, hogy így lerázzák. De ettől csak még inkább kedve támadt a lánnyal tartani. Győzni akart, mint a meccseken.

– Nem kedvelsz. Csak azt nem tudom, hogy miért... Tegnap is segítettem neked.

– Mikor segítettél te nekem? – fortyant fel Viktória.

– Hát, amikor elvették a füzetedet. Én visszaadtam.

– Ezt nevezted te segítségnek?

– Miért, te hogy hívnád?

– Szemét, hülye húzásnak! Összejátszottál Áronnal és Lórival. Aztán az utolsó pillanatban betojtál, mert

nem tudtál kinek passzolni. Nem akartál bénázni, ezért inkább visszaadtad.

Kristóf elképedt.

– Én sosem bénázom!!! – kiáltotta dühösen. – Ha akartam volna, simán kicselezlek! Nem láttál még kosarazni?

– Nem szoktam nyálcsorgatva ácsorogni a pálya szélén. Nem vagyok Réka.

– Miért nem hiszel nekem?

– Mert hazudsz. Ha igazán segíteni akartál volna, akkor nem hagyod, hogy Áron felolvassa a jegyzetemet. De te csak egy csatlós vagy, aki követi...

– Milyen *csatlós*? Mi ez az értelmetlen duma?

– Mindig azt csinálod, amit ők mondanak neked! Áron meg Lóri meg Kende, meg a többiek. Úgy loholsz mögöttük, mintha a fegyverhordozójuk lennél – magyarázta tanár néni hangszíjjal Viktória.

– Nem csinálom mindig azt! – fakadt ki Kristóf.

– De igen! – makacsodott Viktória.

Kristóf elvesztette a türelmét.

– És ha igen? Miért ne? A haverjaim. Nekem legalább vannak. Te senkivel se...

– Hagyjuk! Úgysem érted! – vágott közbe Viktória. Már nem volt olyan fehér, mint egy jégkirálynő. Az arca pipacsörökre váltott. Ahogy Kristófé is. Nem bírta elviselni, hogy Viktória bénának nevezte. Dühösen előhozakodott az utolsó érvel.

– Ha itt hagysz, visszamegyek, és mindenkinek elmondom az egészet! Amint kitaláltam az alagútból, odacsődítem a fél sulit. Elkapnak, mielőtt elvégezhethnéd azt a titkos valamit, amit nem vagy hajlandó elárulni.

Ez hatott. Viktória megszeppent. Vágyakozva pislogott a Duna irányába, és mintha eltöprengett volna a hallottakon... Kristóf úgy látta, itt az alkalom.

– De ha veled megyek, akkor senki sem tudja meg a suliból... Ígérem, hogy az osztályban sem mondom el. Eskü!

– Hát... Úgyszincs más választásom... Ha itt maradsz, legalább addig sem tud eljárni a szád. Szóval legyen...

– Király! Akkor elmondod végre, hogy mi ez az egész?

– Ha minden igaz, most 1867-ben vagyunk. Követtem párszor a büfés nénit. Ő jár a különböző korokba édességeért.

– Azt akarod mondani, hogy a barlang egy...

– Időgép. Igen. Képes visszavinni a múltba.

– Na neeee! Az lehetetlen!!!

– Nézz körbe!

– És mi most...

– Mondtam már! 1867-ben vagyunk! A kiegyezés évében. Amikor magyar királlyá koronázták Ferenc József császárt és királynévá Sisit.

– Miii?

– Ha ennyire nehéz a felfogásod, lehet, hogy mégis visszaküldelek.

– Csak nem értem, miért vagyunk pont itt...

– Mert meg akarom nézni a koronázást. Tudod, amiről ma beszélt az idegenvezető a gödöllői kastélyban.

– És az mikor lesz?

– Nem tudom, hogy pontosan hányadika van. Menjünk le a városba, és derítsük ki!

– Az emberektől?

– Persze!

– De... nem fognak rájönni, hogy mi... izé... a jövőből jöttünk?

Viktória kritikusan végigmérte Kristófot.

– Hát a farmerod és a tornacipőd eléggé illúzióromboló.

– Köszí.

– Esetleg találunk egy köpenyt, amit felvehetsz... Amúgy is nagyon hűvös van – Viktória megborzongott. – Pedig a koronázás júniusban volt.

– Talán a múltban hidegebbek voltak a nyári esték...

– Hülyeség.

– Miért kötsz bele mindenbe, amit mondok?

– Mert mindig ostobaságokat beszélsz. Ha édesség-evés helyett figyelnél történeteken, talán értelmesen is meg tudnál szólni.

– Aha. Te meg folyamatosan olyan szavakat használasz, mintha egy nyálas, százéves regény szereplője lennél...

– De jó is lenne olyannak lenni, mint egy regényhős... – pislogott megint a Duna irányába Viktória, majd ismét megborzongott. – Mindegy, menjünk már! Szétfagyok.

Elindultak a Lánchíd irányába. Amint kiértek az első útra, látták, hogy hatalmas tömeg igyekszik a Duna felé. Kristóf azt sem tudta, merre nézzen. Mindenféle járókelő vette körbe őket. Fekete kalapos, nagy bajuszos, peckesen járó férfiak, szakállas, sétatálcás urak, nagy szoknyás, vállkendős nők. Idén kötelező olvasmány volt *A kőszívű ember fiai*. Kristóf nem szeretett olvasni, de nyáron anya parancsára leült megnézni a filmet. Abban hordtak ilyesmi ruhákat, mint itt az utcákon. A lányok úgy néztek ki, mint ha egy harangot vettek volna fel a szoknyájuk alá. A férfiak között volt, aki színes, feszes nadrágot, zakószzerű, keresztben arany- vagy fekete zsinóros, szűk, rövid kabátot és majdnem térdig érő, fekete csizmát viselt. De akadt olyan alak is, aki hosszú szürke vagy fekete nadrágban, ingben és mellényben, valamint bő, köpenyszerű, térdig érő, sötét kabátban haladt el mellettük. Szerencsére Kristóf farmerja és dzsekije senkinek sem tűnt fel. Mindenki felszegett fejjel sietett az úti célja felé. A legtöbben lelkesen kiáltoztak, és az sem vette el a kedvüket, hogy gyakran kellett félreugraniuk a hatalmas lovas hintók előtt. A tömeg szinte elsodorta Viktóriát és Kristófot a Lánchídhöz.

– Mi ez a tolongás? – torpant meg Kristóf.

– Hídvámot kell fizetni – oktatta ki Viktória. – Minden átkelésnél két krajcár fejenként. Nyugi, hoztam magammal régi aprót! Bori néni szórta el az egyik alkalommal az alagútban.

Kristóf hüledezve nézte, ahogy Viktória kifizeti az átkelés díját, majd elindultak. Mire átértek Pestre, kezdett sötétedni, a hangzavar azonban nem csökkent. Kristóf egyetlen eddigi élményéhez sem tudta hasonlítani, amit itt tapasztalt. A levegőben bűz terjengett. Lócitromszag keveredett valami poshadt, állott szemétszaggal, de úgy tűnt, ez rajta kívül senkit sem zavar. Még Viktóriát sem. A lány a nyakát nyújtogatta.

– Nézd! Milyen szépek a paloták! És minden házat fellobogóztak!

– A zászlókra és a szalagokra gondolsz?

– Igen. Az erkélyeken. Az ablakokban pedig mindenhol gyertyák égnek. Gyönyörű! És hallod?

Kristóf a fülét hegyezte, de nehezen tudta eldönteni, hogy a lány pontosan mire gondol... A lovak patadobogására, amik utasaikat vitték a hátukon vagy a fekete fogatokban? Vagy a hintók hatalmas kerekeinek nyikorgására? Vagy a tömeg összefolyó ordibálására? Vagy arra a síró zenére, ami egy dobozból szűrődött ki, amint az oldalán kiálló kart tekergette egy szakadt ruhás, féllábú férfi?

– Zenekar! Valamilyik utcában! Közelednek – magyarázta boldogan Viktória, majd hirtelen megtorpant. – Elnézést! Megmondaná, hogy mit ünnepel-

nek? – kérdezte egy idős, kendős asszonytól. Kristóf tátott szájjal figyelte. Viktória a suliban senkit nem szólított le ilyen közvetlenül, itt meg csak így beszédbe elegyedett egy több mint száz évvel ezelőtt élt nővel...

– A kisasszonyka nem tudja? Andrássy grófot. A császár kinevezte Magyarország miniszterelnökévé.

– Igen, azt tudom, de mikor?

– Mikor, mikor! Kisasszonyka nem hallja a kiabálást?

A nénit arrébb sodorta a bámészkodó tömeg. Viktória megkövülten állt, és maga elé meredt.

– Mi van? – hajolt hozzá Kristóf, hogy a zenebona ellenére is értse a lány választát.

– Még csak február van...

– Ez biztos?

– Andrássy Gyulát februárban nevezték ki miniszterelnökké.

– És?

– Éééé?? Az idegbajba kergetsz az értetlenkedéssel. A koronázás csak júniusban lesz. Addig még több mint három hónap van!

– Szívás...

– Meg akarom várni!

– És addig az utcán fogunk aludni???

A beszélgetést nem tudták folytatni, mert az utcasarkon feltűnt egy menet. Zenekar volt, az élén csapatnyi éneklő, fiatal, fáklyát lengető férfival. Hosszú sorokban lépkedtek, doboltak, trombitáltak, míg

a fáklyavivők ritmusra ringatták a karjukat. Az utcai sötétben a lobogó lángok megcsillantak és megsokszorozódtak a trombitákon és a paloták ablakain. Megvilágították az arcokat. A kalapos és fejkendős tömeg kipirultan, csillogó szemmel éljenzett, és elindult a zenés felvonulással, magával sodorva Viktóriát és Kristófot. Alig húszperces séta után Kristóf felkiáltott.

– Az ott a Nemzeti Múzeum! Felismerem. Ez meg itt az Olasz Kultúrintézet! Anya csomószor elcipelte ide a családot dzsesszkoncertre... Akkor most az Astoria közelében vagyunk...

Viktória összeráncolta a szemöldökét.

– Csss! Ez nem az Olasz Kultúrintézet. Vagyis elhiszem, hogy később az lett, de eredetileg országháznak épült. Ez most itt az országház, érted!

– Honnan tudsz te ennyi mindent?

– Sokat olvastam Sisi koráról. Ő a kedvenc királyném.

Viktória ezt olyan természetességgel mondta, mint ha mindenkinek lenne nemcsak kedvenc énekes, de kedvenc királynéja is. Közben a zenekar elhallgatott, a lakosok azonban nem. A fáklyák imbolygó fényénél lengetni kezdték a kezüket, és teli torokból éljeneztek. Kristófon különös borzongás futott végig. Nem tudta volna megmondani, hogy mi okozta. Talán az, ahogy a házfalakra és erkélyekre akasztott zászlókat és szalagokat ütemesen csapkodta a szél a fejük fölött?

Vagy az, ahogy a sötét paloták ablakaiban ugyanilyen ritmusra pislogtak, villogtak a gyertyák? Vagy a fáklyák erős, imbolygó fénye a feketeségben? A lángoké, amik egyre táncoltak, reszkettek körülöttük az éjszakában? Vagy a sok kiáltás, amitől szikrázott, rezgett a levegő? Vagy az, hogy mindenki olyan boldognak tűnt, és a szemükben látta tükröződni a tüzet? Nem tudott pontos választ adni, csak azt érezte, hogy ez az öröm és izgalom rá is átragadt, és ő is kiáltani akarja, hogy „éljen!”. Úgy akart ordítani, mint amikor a kedvenc kosárcsapata győzött. Mint amikor ők maguk megnyerték tavaly a sulis bajnokságot! Aztán mielőtt végiggondolta volna, már kiáltott is. Nem tudta, mit éljeneznek, de mellette sikongatott Viktória, és több százan körülötte, ráadásul annyira jó volt együtt ordítani.

Hirtelen megjelent valaki a kétszintes országház nagy kapujában, egy gázlámpa alatt. Fekete, zsinóros bársonykabátot és nadrágot viselt. Kristófnak kicsit csicsásnak tűnt a csillogó kövekkel kirakott aranyövel a derekán. Göndör, rövid haja volt, arcát szakáll keretezte, és bajszot is viselt. Szálfaegyenesen, peckesen lépdelt.

– Ő Andrassy Gyula gróf – suttogta lelkesen Viktória. A tömegből ekkor kivált egy fiatal srác, és magabiztosan Andrassy elé sétált. Arról beszélt, hogy ő az a szerencsés, akit diáktársai kiválasztottak. Ő adhatja át a jókívánásait a kinevezett miniszterelnöknek. Mindannyiuk nevében gratulál! – mondta olyan

nyálasan, mint a suliban az igazgató. Csakhogy itt ez nem hangzott nevetségesen.

– Dicső nap ez Magyarország életében! – rikkantotta a diák, mire a sok száz várakozó is rákezdte:

– Éljen Andrássy Gyula! Éljen!

Válaszul a miniszterelnök is beszédbe kezdett. Kristóf figyelmét azonban már egészen más kötötte le. Nem messze tőle egy imbolygó fáklya megvilágított egy arcot. Egy srác arcát, akinek pont olyan vörös haja és kék szeme volt, mint neki. De Kristófit nem a hasonlóság döbentette meg, hanem a fiú tekintete. Mintha kavicsot dobtak volna a mozdulatlan vízbe, ez az egyetlen tekintet felkavarta és összezavarta Kristófit. Hiába éljenzett a tömeg, Kristóf már nem érzett lelkesedést. Elszomorodott egy pillanatra. Az a fiú olyan boldogtalan, furcsa tekintettel nézett maga elé... De vajon miért? Kristóf fel akarta hívni rá Viktória figyelmét, de amint a lányra nézett, majd vissza, a fáklya irányába, a fiú már el is tűnt. A tömeg is mozgolódni kezdett. A gróf hintóba ült. A diákság elindult mögötte. Viktória végre oldalra fordult.

– Most kísérik ki a vasútállomásra Andrássyt. Bécsbe megy.

– És mi hova megyünk? Haza? – kockáztatta meg Kristóf.

– Te már hazamennél? – kérdezett vissza Viktória.

Kristóf elbizonytalanodott. Tudta, hogy későre jár. Száz, hogy anya már keresi a mobilján... Talán felhívja

az összes haverját, az osztálytársai szüleit, vagy Zeller Gabit is... De most mindez olyan távolinak tűnt... Maga sem értette, mi történt vele. Hirtelen úgy érezte, mintha belecsöppent volna egy izgalmas filmbe, aminek még nem tudja a végét. Kíváncsi lett.

– Én... rád bízom – mondta végül.

– Akkor sétálhatnánk még egyet – ragyogott fel Viktória arca. Kristóf eddig még nem is látta mosolyogni. Mióta közös suliba jártak, egyszer sem... Tényleg volt benne valami... királynői.

– Annyira csodálatos ez az egész! A felvonulás gyönyörű volt! Gyere, erre! – táncos léptekkel elindult előre. Kristóf csak bámulta, hogy tud ebben a nagy szoknyában így libegni. Elhaladtak a Nemzeti Múzeum lépcsői és hatalmas oszlopai előtt, és befordultak két ház között egy utcába, amikor rémült sikítás ütötte meg a fülüket. Egyszerre kapták a fejüket az út irányába, így még épp látták, mi történik. Egy szakadt ruhás férfi fáklyával a kezében megbotlott a kövekben, és a közelgő hintó elé esett. A lovak megrémültek a tűz látványától, és felágaskodtak. A kocsis alig tudta megfékezni őket, hogy ne tiporják agyon a szerencsétlen fickót, akinek kiesett a kezéből a fáklya, és lángba borította a fejről lehullott kalapot. A járókelők felordítottak, és a segítségére siettek. Óriási lett a kavarodás. Kiáltozva eloltották a tüzet, és körbevették a férfit. A kocsis káromkodott. Kristóf figyelmét

azonban egészen más kötötte le. A hirtelen támadt csődülettől pár lépésre, a megfékezett fekete lovak mögötti kocsihoz odaugrott két fáklyás férfi, és kirángatott a hintóból egy fiút. Kristóf azonnal felismerte a vörös hajú srácot, akit az éljenző tömegben is látott. Oldalba bökte Viktóriát. A lány követte a tekintetét, és felsikkantott. A két sötét köpenyes alak épp hátracsavarta a szerencsétlen srác karját, és befogta a száját. Magukkal hurcolták az ellenkező fiút, és eltűntek a sikátorban.

– Emberrablás! – kiáltotta Viktória, de senki sem figyelt rá. A csoportnyi járókelő még mindig a lovak előtt fekvő, jajgató férfival foglalkozott.

– Hagyd a többieket! Gyerünk a rablók után! – fogta meg a lány karját Kristóf, és magával húzta a sikátor irányába. Viktória kirántotta a karját a kezéből, de felemelte a szoknyáját, és utánafutott. Végigvágztak a kihalt, szűk utcán, ahol még gázlámpák sem világítottak, majd egy kereszteződéshez érve megtorpantak.

– Elvesztettük őket – morogta Kristóf, és találmra elindult a vaksötétbe, de pár lépés után megbotlott valamiben, és elterült a földön.

– A roha... – harapott el egy káromkodást.

– Jól vagy? – hajolt fölé Viktória.

– Igen... Csak valami ruhakupac...

– Várj! – Viktória a magával hozott erszényébe nyúlt, és elővette az elemlámpát.

– Ezt hamarabb is használhattuk volna.
– Megőrültél? Mit gondoltak volna az itt élők...
– Leszarom, mit gondoltak volna! Egy embert elraboltak!

– Ez valami köpeny – világította meg Viktória a Kristóf kezében lengedező kabátot.

– Igen. Felismerem. Sötétkék. Ezt viselte a vörös hajú srác. Már korábban is láttam őt az Olasz Intézet előtti tömegben.

– És te is észrevetted, hogy...

– Hogy hasonlít rám? Igen – bólintott Kristóf, és feltápáskodott a földről. – Mi történhetett vele?

– Gondolom, lerángatták róla a köpenyt, és valami álruhát adtak rá, hogy nehezebb legyen követni. Tudod, az emberrablás nem ritka... – csóválta a fejét Viktória, de mielőtt befejezhette volna, Kristóf felháborodva közbeszólt.

– Nem ritka??? Jó kis korba hoztál...

– Először is: nem én hoztalak ide. Te követtél! Másodszor: szerintem a középkor rosszabb volt!

– Tök mindegy. Ne vitatkozzunk!

– Hívjunk segítséget! Egy rendőrt vagy katonát! De várj! Legalább a köpenyt vedd magadra!

– A srác köpenyét???

– Igen. Ha megszólítunk egy városkatonát, biztosan feltűnik neki a farmered meg a dzsekid...

Kristóf magára kapta a kék köpenyt, és ismét futásnak eredtek a térre, amerről jöttek. De mire kiértek

a gázlámpák fényében derengő szélesebb útra, a hintó és a jajgató ember eltűnt.

– Szerinted megrendezték? – torpant meg Viktória.

– Márminthogy a férfi direkt ugrott a lovak elé, hogy addig elrabolhassák a srácot? Szerintem igen... – bólogatott Kristóf. Körbenézett, hogy kit szólíthatnának meg, de mielőtt még dönthettek volna, valaki kiáltozni kezdett nekik.

– Hisz ott van! Biztosan ő az! A nővére is vele jött. Jól mondom, igaz? A leírás és az öltözék megfelel!

Egy világosszürke köpenyes, bajszos férfi magyarázott egy kisebb, ácsorgó csapatnak, majd lámpással a kezében átfutott az úton. Ahogy közeledett, már azt is ki tudták venni, hogy fiatal, huszonéves, feltűnően alacsony férfi.

– Kiss Ferenc vagyok. A nagybátyjuk, Aranykurthy Aladár gróf titkára. Ha nem tévedek, Aranykurthy Istvánhoz és Veronika kisasszonyhoz van szerencsém – biccentett feléjük a férfi, majd integetni kezdett az út túloldalán állóknak. Most már azok is közelebb jöttek. Egy lány, egy srác és egy idősebb asszony alkották a csoportot.

– Hadd mutassam be az unokatestvéreiket: Aranykurthy Flóra grófkisasszonyt és Aranykurthy András grófot – folytatta a bajszos férfi a fiatal lányra és sráca mutatóval. – Mi jöttünk ki maguk elé. Remélem, szerencsés útjuk volt Londontól idáig. Elnézést, hogy az állomásra nem értünk oda, de a tömeg... Tudják,

Andrássy gróf kinevezését ünnepelték. Pontosan futott be a vonatuk?

Kristóf és Viktória megszeppenve egymásra pislogtak. Fogalmuk sem volt, mit feleljenek a temérdek kérdésre.

Negyedik fejezet

A FENYEGETŐ LEVÉL

Viktóriának megfájdult a feje. Nem tudta, mit tegyen. Ott állt előttük egy velük egykorú srác meg egy tökéletesen öltözött, elegáns, tizennyolc év körüli lány, és mindketten úgy fogadták őket, mintha családtagok volnának. Unokatestvérek? De mégis miből gondolják? És miért néznek rájuk így? Csak nem azt várják, hogy mondjanak valamit?

– Jó... estét! I-iigen, jól utaztunk. Hogy ismertek fel... minket? – makogta mellette Kristóf.

– Hisz megkaptuk a leírást. Kék szem, vörös, göndör haj, csinos arc, magas termet, kék kabát – mosolygott Kristófra a kerek arcú, barna hajú és szemű lány, akit Flóra grófkisasszonyként mutattak be. Majd váratlanul Viktóriához fordult. – De azt nem írta Géza bácsi, hogy te is Istvánnal jössz, Veronika! Igen nagy öröm végre találkozni annyi levelezés után! Igazán keserves, hogy csak most léphettetek először magyar földre. Nemde, András? – nézett Flóra az öccsére.

– Valóban! – mondta halkán András, aki eddig egyetlen szó nélkül méregette őket.

Neki is vöröses, göndör haja volt, mint Kristófnak, csak ő kék helyett sötétbarna szemmel pislogott rájuk.

– De a kiejtésed nagyon jó! – folytatta Flóra Kristófra pillantva. – Kicsit ugyan furá a miénkhez képest, de ez nem meglepő, hiszen születésetek óta Londonban éltetek.

– Flóra kisasszony! A vendégek már biztosan nagyon fáradtak. Ideje volna indulni – szólalt meg a háttérben álló, tiszteletet parancsoló hölgy.

– Ó! Hadd mutassam be az angol nevelő- és társalkodónőmet, Jane McKensey kisasszonyt! Biztosan örül majd, ha angolul beszélgethet veletek. Az én kiejtésem sajnos még nem tökéletes.

Viktória nagyot nyelt, és Kristófra pillantott, remélve, hogy kisegíti, ha szükséges. Pocsék volt az angoltudása, de azt tudta, hogy a fiúnak nagyon jól megy. Szerencsére a tűzpróba elmaradt. A kissé őszülő, szigorú tekintetű nevelőnő már igencsak fázható, mert csak ennyit mondott:

– Holnap beszélgetünk, Flóra kisasszony, de most induljunk tüstént! Háromfertály lesz tízre.

– Így igaz – fontoskodott a Kiss Ferencként bemutatkozott titkár. – Akkor a hölgyek szálljanak be a családi fogatba, mi pedig majd egy fiákerrel utánuk jövünk – rendelkezett, és mielőtt még Viktória és Kristóf megmukkanhattak volna, Flóra megragadta Viktória kezét, és kedvesen belekarolt.

Kényelmes, párnázott ülések és takarók fogadták a két ló húzta, hatalmas kerekű, fekete fogatban. Flóra ült mellette, velük szemben pedig az angolkisasszony. Kicsit ugyan zötyögős volt az út, Viktória mégis nagyon élvezte volna, ha nincs ennyire összezavarodva. Eddig épp erre vágyott! Igazi grófokkal megismerkedni! Beszélgetni velük, elmenni az otthonukba, hintóban utazni! Azért is jött ide egyedül. Kristófnak pedig cseppet sem örült. Eleinte... Most mégis zavaró volt, hogy nincs mellette, és nem tudják megvitatni a történeteket.

Flóra kíváncsian szemlélte őt, ezért Viktória gyorsan becsukta a szemét, mintha nagyon fáradt lenne. Próbálta összeszedni a gondolatait. Mi is történt? Eléjük futott az a Ferenc nevű bajszos férfi, és azt hitte róluk, hogy Flóráék unokatestvérei, akik eddig Londonban éltek. Azért tévedhettek ekkorát, mert még sosem találkoztak élőben a valódi Istvánnal és Veronikával. Csak levelek alapján ismerték őket, és a megadott leírás pontosan illett Kristófra. De az elrabolt fiúra is. A kék kabátot is említették, amit Kristóf magára vett, miután elvesztették szem elől a rablókat. Szóval az az elrabolt fiú az igazi unokatestvér, István. Akit ezek a grófok vártak. És mivel őt merénylet érte, most Kristófot hiszik rokonnak. Kristóf pedig látszólag belement a játékba... Ez a srác!!! Csak a baj van vele! Mindig sodródik az árral, és most jó nagy pácba

keveri mindkettejüket. Mi lesz, ha kiderül, hogy az igazi Istvánt elrabolták? Majd azt hiszik róluk, hogy ők is benne vannak! Ezt nem fogják megúszni...

Nagy zökkenést követően a hintó megállt. Viktória nem tehetett mást, kinyitotta a szemét. Flóra és az angolkisasszony várakozva néztek rá.

– Megérkeztünk – mondta bátorítóan Flóra, és olyan mozdulatot tett, amiből Viktória megértette, hogy neki kell kiszállnia először. Bár remegett a lába, felkelt, és nem éppen kecses mozdulattal kiugrott a macskakövekre. Csak a földet érés után vette észre, hogy a hintón volt lépcső, és egy inas is odalépett segíteni. Rémülten körbepillantott. Egy ház magas, boltíves, zárt kapualjában találta magát. Jobboldalt hatalmas, üveges, gyertyákkal megvilágított ajtó várta. Előtte, a széles kőlépcsőn tucatnyi ember sorakozott. Középen negyven körüli, elegáns nő állt sötétzöld bársonyruhában. Egyik oldalán két egyszerűbb öltözetű alak várakozott: egy magas, komor tekintetű, és egy pocakos, vörös orrú. A másik oldalán, kicsit távolabb, egyenruhás, karót nyelt szolgálok meredtek maguk elé. Flóra kisasszony kecsesen kilépett a fogatból, és azonnal a tiszteletet parancsoló, bársonyruhás hölgyhöz sietett. Megcsókolta a kezét, és sietve beszélni kezdett.

– Anyám, István a húgát is elhozta magával. Aranykurthy Veronika is itt van!

Most mindketten felé fordultak, és őt nézték. Viktória megrezzent.

Mintha egy regényben szerepelnék. Csak mindent úgy kell csinálnom, mintha regényhős lennék! – biztatta magát remegő térddel, majd kihúzta a hátát, felszegte a fejét, és odasétált az asszonyhoz. Megcsókolta a kezét, ahogy Flórától látta.

– Isten hozott, Veronika! – mosolygott rá kedvesen a hölgy. – A nagybátyád, Aladár gróf sajnos még nincs idehaza. Képviselőként rengeteg a kötelezettsége ezekben a napokban. Holnap majd ő is siet üdvözölni.

Viktória nem tudta, mit feleljen, de szerencsére a nagy fakapun hangos patadobogás közepette begördült a fiáker, meghozva a többi utast. Viktória kíváncsian és nem minden félelem nélkül figyelte, hogyan fog viselkedni Kristóf. Meglepetésére a fiú egészen illendően és fesztelenül jelent meg előttük. Ő észrevette a lépcsőt a hintón. Ruganyosan kilépett, majd követte Andrást, aki ugyanúgy kézcsókkal üdvözölte az édesanyját, mint Flóra.

– Édesanyám, Aranykurthy Tereza grófné, született Odescalchi hercegnő – mondta tiszteletteljesen András Kristófhoz fordulva.

Kristóf egy pillanatig habozott, aztán ő is merészen, bár egészen furcsa arcot vágva megcsókolta a bársonyruhás grófné kezét, aki szinte szó szerint úgy üdvözölte őt, mint Viktóriát.

– Isten hozott, István! Már nagyon vártunk. Mivel igen későre jár, máris felkísérnek a szobáitokba – a grófné kissé lassan, vontatottan beszélt, majd oldalra

fordult. – Kiss Ferenc titkár úrral már megismerkedtek az úton. Hadd mutassam be András nevelőit is! A latint oktató Fischer Jenő urat... – a felszólításra biccentett a magas, komor tekintetű, fekete ruhás férfi. Bozontos szemöldöke alól fürkészközve nézte Kristófot és Viktóriát. – ... valamint a történelmet és földrajzot oktató Horváth József urat – folytatta a grófné, mire a pocakos, piros orrú férfi is előrehajolt. Végül az asszony a szálfegyenes, mozdulatlan cselédek felé intett. – Bakonyi, a főkomornyik tüstént megmutatja a vendégszobákat.

Viktória szinte szédült, amikor beléptek az üveges ajtón a hatalmas lépcsőházba. A gyertyák fényénél nem lehetett mindent látni, csak a kőlépcső alacsony fokait, az itt-ott megcsillanó arany gyertyatartókat, majd az emeletre érve a tükrökön és ablakokon rezgő fénypöttyöket. A lépések számából ítélve nagy palotában lehettek. Kristófot a Bakonyinak nevezett főkomornyik kísérte, aki olyan egyenletesen lépkedett, mintha beprogramozták volna. Egy arcizma sem rándult, még csak nem is pislogott. Egészen más volt a Viktóriát vezető pirosposztag szobalány, aki Flórával együtt egy virágfüzérmentés szobába terelte Viktóriát.

Fapadlós, nem túl tágas, de nagyon magas mennyezetű, szellősen berendezett hálóba léptek. Az egyetlen ablaktól balra egy keskeny, faragott támlájú, fából készült ágy állt apró éjjeliszekrényvel. Jobbra kecses asztalka foglalt helyet, rajta mosdótál és vizeskancsó

kék virágos porcelánból. Felettük aranszegélyes, négyszögletes tükör lógott. Az ajtó felőli sarokban hívogató, vörös párnás, négyszemélyes ülgarnitúra fogott közre egy kerek asztalt. A kanapé és a faszékek kacskaringós háttámlái egy-egy lantot mintáztak. A másik oldalon egy nagy szekrény és egy kis vitrin állt. Viktória azonnal az üvegezett polcokhoz lépett. Kézimunkákat, rózsaszín porcelán teáscsészéket és képeskönyveket tartottak benne.

– Ez volt régen a tanulószobám – mutatott körbe Flóra. – Ha nincs női szállóvendégünk, még most is sokat kézimunkázok itt Miss Jane társaságában. Olyankor angolul vagy franciául beszélgetünk. Örömmel hallottam, hogy te mindkét nyelven...

– Nahát, ezek a könyveid? – váltott gyorsan témát Viktória.

– Kislányként ez volt a legkedvesebb olvasmányom – nézett Flóra az *1001 Nacht* című mesekönyvre, aminek tarka, festett borítójáról a turbános Seherezáde mosolygott rájuk. – Ez pedig itt az első könyvem, amin olvasni tanultam, a *Flóri könyve*. Bájos mondókák vannak benne. A regényeimet és versesköteteimet a szobámban tartom. Sokszor virradatig olvasok.

– Én is imádok olvasni! – lelkesedett Viktória.

– Most Jósika Miklóst szeretem. Tüstént hozok át neked is egy könyvet!

Flóra pillanatokon belül ismét ott termett, és letett néhány díszes, kemény borítós kötetet Viktória

éjjeliszekrényére, majd elkészönt. Viktória kettesben maradt a szobalánnyal, aki szó nélkül segített levenni a ruháit. Zavart tekintettel bámulta Viktória masnis-macskás bugyiját.

Most majd elképedve meséli a cselédeknek, hogy az angolok milyen furcsa, illetlen fehérműt hordanak. Ráadásul még fűző sincs rajtam – ráncolta a homlokát Viktória, és majdnem kibuggyant belőle a nevetés. Mari csendesen kifésülte és befonta hosszú, fekete haját, aztán elkezdte eloltani a fali karokon a gyertyákat, majd megmutatta, hogy merre van az illemhelyiség, és meghajolva elkészönt. Viktóriát meglepte, hogy a nő szárnyon van igazi vízöblítéses vécé. Amint visszatért a szobájába, immár egyedül, lehuppant az ágyára, és az egyetlen, háromkarú gyertyatartó pislákoló fényénél bekapta az éjjeliszekrényre kikészített süteményt, majd megitta a tejet. Bár délután óta nem evett, észre sem vette, hogy éhes. A kandallóban lobogó tüzet bámulva az járt a fejében, hogy nem éppen így tervezte... Bár ez még felül is múlta mindazt, amit remélt. Látta Andrassy Gyulát, igazi grófok között aludhat egy igazi palotában, igazi csipkés hálóingben! De mi lesz holnap? Örökké nem játszhatják az unokatestvéreket... Ha kiderül, hogy becsapták az arisztokrata családot, mit tesznek velük? És vajon mi lehet az igazi István-nal? Kik és miért hurcolhatták el?

Amint feltette magában az utolsó kérdést, valaki hal-
kan kopogtatott a nagy, dupla faajtón. Viktória gyorsan

magára kapta a takarót, mintha bármilyen szörny vagy szellem ellen jó rejtekhely lenne. De a résnyire nyíló ajtón nem kísértet, hanem Kristóf lépett be nesztelenül. Rém viccesen nézett ki a fehér hálóingjében.

– Ne merj röhögni! – suttogta. – Fú, örület ez a ház! Ebben a korban a férfiak irtó csicsásan öltöznek. És még rendes fürdőszoba sincs! Amikor rákérdeztem, hol moshatom le a sáros kezemet, az a szoborarcú komornyik egy levesestálra meg egy tejeskancsóra mutatott.

– Az a mosdótál! Töltesz bele vizet a kancsóból, és ott mosod meg a kezed és az arcod...

– És ha fürödni akarsz?

– Biztosan hoznak be az inasok valami dézsát vagy kádat, amibe forró vizet öntenek neked. olvastam erről az egyik regényben.

– Fúúú...

– Remélem, nem értetlenkedtél sokat a komornyik előtt.

– Á, előtte nem. Nyugi. Csak az inassal volt ciki...

– Miiii?

– Hát egyszer csak bejött egy új arc, miközben épp vetkőztem, és lehajolt elélem, asszem, le akarta venni rólam a cipőt... Mondtam, hogy egyedül is megy. Elég furán nézett rám. Tök gáz, hogy ezeket itt úgy öltöztetik és vetkőztetik, mint anyám az egyéves unokaöcsémét...

Viktória elvesztette a türelmét.

– Te csak ne szörnyülködj! Miattad van ez az egész! Miért mentél bele ebbe a hazudozásba! Miért

helyeseltél, hogy az unokatestvérük vagy? – támadta le azonnal Viktória.

– Mert rögtön gondoltam, hogy összekevernek az elrabolt sráccal. És így talán lesz esélyünk kideríteni, hova lett az igazi István.

– Szóval Poirot-nak képzeled magad.

– Gőzöm sincs, ki az.

– Egy nyomozó. Mindegy. A lényeg, hogy ez szörnyű ötlet volt.

– Miért? Azt hittem, örülni fogsz. Nem te akartál kastélyban élni meg ünnepeket nézni?

– De... Csak... Ha az igazi Istvánért váltságdíjat fognak követelni, rögtön lebukunk. Sőt, már előbb is. Azt sem tudjuk, hány éves István és Veronika! Még angolul sem tudok! Ezek meg azt hiszik, hogy anyanyelvi szinten...

– Állj le! Holnap hajnalban kiszökünk. A bejáratnál találkozunk a nagykapu előtt. Visszamegyünk a rablás helyszínére, és napfénynél rendesen körbenézünk. Aztán majd eldöntjük, mi legyen... Vagy haza akarsz menni? Otthon már biztosan aggódnak érted.

– Nem. Nem aggódnak. Amikor követtem a büfés nénit, rájöttem, hogy a jelenben nem telik az idő, amíg a múltban vagyunk. Bármikor megyünk is vissza, azon a napon fogunk kilépni a barlangból, amikor az osztálykirándulás volt.

– Nee! Ez nagyon tuti! Akkor maradunk még?

– Talán... Én is ki akarom nyomozni, hová viték Istvánt! Úgy tűnik, csak mi tudunk a rablásról – tördelte a kezét Viktória, aztán Kristófra pillantott. Azt hitte, a legüresebb fejű osztálytársa szakadt a nyakába. De talán mégis vannak jó ötletei... Csak azt az idegesítő vigyort törölné már le az arcáról!

– Aztán nehogy elszúrd nekem! Semmit sem tudsz az itteni életről! – mordult Kristófra.

– Majd figyellek téged meg Flórát és Andrást.

– Ja, másolásban nagy vagy.

Kristóf szeme megvillant.

– Nem csak abban – felelte megbántva, aztán hátat fordított, és kiment a szobából.

Viktória egyedül maradt. Egészen egyedül. Mész-sze, több mint száz évnnyire a sulijától, a tanáraitól és az osztálytársaitól, akik persze csöppet sem hiányoztak neki. Meg a szobájától, ami viszont annál inkább. A három pislogó, táncoló gyertyaláng fénycsíkokat és hatalmas, sötét árnyékokat festett a falakra. Hirtelen minden olyan idegennek és rémisztőnek tűnt. De csak egy pillanatra. Vagy órára? Az időt kicsit sem könnyű megragadni. Főleg annak, aki egy nap alatt több mint száz évet utazott vissza a múltba. Viktória becsukta a szemét. Amikor újra kinyitotta, már világosodott. A szobája új színben tündökölt. A barackszínű tapéta melegebbnek tűnt, a ráfestett virágfüzérék vidámabbnak. A bútorok mesebeli kastélyba illettek.

A kandalló azonban már nem ontotta a meleget, mint tegnap. Viktória kiugrott az ágyból, és villámgyorsan felöltözött. Benézett a hatalmas szekrénybe, de ott csak takarókat és kendőket talált. Az egyik kötött, lila kendőt gyorsan magára tekerte, majd lábujjhegyen kisurrant a szobája ajtaján, végigszaladt a hatalmas lépcsőházon, elszárguldott a döbönt portás mellett, és már kint is volt az utcán. Kristóf a falnak dőlve várt rá. István kék kabátját viselte.

– Mehetünk? – kérdezte.

– Aha – bólintott Viktória.

– Figyeltem az utat tegnap. Erre gyere!

Viktória némán követte. Még álmos volt. Láthatóan Kristóf sem vágyott a beszélgetésre. Vagy csak nagyon besértődött a tegnapi megjegyzésén... Ahogy a belváros felé közeledtek, egyre nagyobb lett a láрма. Az egyik utcában bérházak építésén dolgoztak az ácsok, kőművesek, malterhordók. A kalapálást és az ordítózást minduntalan hintókerekék zörgése és patkódobogás törte meg. A Duna felől hajók túlkölését lehetett hallani. Az utakon temérdek volt a járókelő. Főként nagy kosarakat cipelő, fejkendős háziasszonyok és fekete ruhás cselédek siettek el mellettük. Amint kiértek egy térre, a zsvaj a tetőfokára hágott. Egy piacfelére csöppentek. Hatalmas libásszekerek és zöldségeskosarak előtt vitatkoztak és alkudoztak a kofák a vásárlókkal, a sarkon egy sípládás tekergette dobozhangszerét, és előtte csukott szemmel, nagy beleéléssel egy rongyos

utcagyerek hallgatta a hamiskás csárdást. A lacikonyhánál éhes munkások sora ácsorgott, egy városkatona csinos egyenruhájában, fényes csizmájában épp egy óbégató kofát utasított rendre. A ricsajt ekkor elnyomták a templomi harangok. Az ütemes kondulások visszhangoztak a tér felett. Csak az állatok és a lacikonyhák erős szagát nem tudták feledtetni. Bár a sülő kolbász illata még így is eszükbe juttatta, hogy nem reggeliztek.

Viktória a szütyőjébe nyúlt.

– Tegnap csomagoltam pár kekszet az útra. Tessék.

– Köszí – Kristóf az egész kekszet a szájába tömte, majd balra mutatott. – Azt hiszem, erre kell menni.

A távolban feltűntek a Nemzeti Múzeum oszlopai, és onnan már könnyű volt rálelni a támadás helyszínére is. Ám a koszos sikátorban nyoma sem volt a tegnapi furcsa eseménynek.

– Nem látok semmilyen árulkodó jelet – húzta össze a szemöldökét Viktória. – Akkor most?

– Sétáljunk haza? – kérdezte Kristóf.

– Az igazi otthonunkra gondolsz vagy az itteni palotánkra?

– Mondd meg te! – tárta szét a karját Kristóf.

– Még... nem tudom, mi legyen. Előbb... nézzük meg a Váci utcát!

– A Váci utcát? Vásárolni akarsz? Mit is várhattam volna, ha csajra hagyom a döntést!

– Haha, nagyon vicces vagy! De tudod mit: te mindig másra hagyod a döntést.

– Ezt meg honnan veszed?
– Jó megfigyelő vagyok.
– Aha, szóval mégis figyeltél a suliban?
– Dehogy! Csak észreveszem az ilyesmit. Attól, hogy...

– Hogy senkivel sem beszélgetsz az osztályban, meg mindenkiről megvan a rossz véleményed, mi? Már értem, miért jégkirálynőnek csúfolnak.

– Ha ők szemetek velem, én...

– Nem mindenki szemét.

– Ha Gittára gondolsz, nekem nem kell a sajnálata! Te ezt nem érted.

– Persze, mert szerinted hülye vagyok.

– Nem ezt mondtam. Ha csak veszekedni tudsz, menj előre! Menj egyedül haza!

– Aztán ha valami történik, egyedül folytatod a bulit, mi? Azt már nem! Itt maradok, amíg te is!

– Jó, akkor Váci utca.

– Erre, hölgyem! – hajolt meg szertartásosan Kristóf.

– Fogd be! – villantotta rá dühös pillantását Viktória.

A további utat hallgatagon tették meg. A lány ugyan békült volna... De nem tudta, hogyan tegye. A suliban is mindig ez volt. Kimondta, amit igaznak gondolt, aztán jégkirálynőnek nevezték. De ha feszengve hazudott valamit, akkor is. Így is, úgy is furának és hidegnek tartották. Őt nem lehetett szeretni. Akkor meg minek pazarolja arra az idejét, hogy eljátssza, hogy vannak barátai? Kristófnak könnyű. Ő csak elmosolyodik, és máris

barátokat szerez. Hogy csinálja? Csak mert mindenben benne van, amit más kitalál? Vagy mert jól néz ki?

Nem volt könnyű megtalálni a Váci utcát, vagyis ami a helyén kanyargott, mert egész máshol álltak a házak, az Erzsébet-hídnak pedig még híre sem volt. Mire odaértek, már az ég tetején tündökölt a nap, bár továbbra is metsző hideg volt. Viktória most mégsem fázott, és az aggasztó gondolatait is elfeledte egy kis időre. Egyre izgatottabb lett, ahogy egyik üvegezett kereskedéstől a másikig lépett. Tüersch F. azt hirdette, hogy nála igazi, brüsszeli csipkét lehet kapni. Az ékszerésznél gyémántokkal kirakott gyűrűk, zománcozott karperecek és láncok csillogtak. Az Alter és Kiss tábla alatt pedig temérdek színes sálat, kendőt és mintás szövetet lehetett megtekinteni. Viktóriának káprázott a szeme, annyi csipkekesztyűt, legyezőt, fátylat, tarka anyagot látott. És nem csak a boltokban! Hanem az egyre több csinos sétálón is.

– Olvastam, hogy itt dél körül vonulnak fel a legelőkelőbbek – magyarázta Kristófnak. – Nézd azt az urat! Ő díszmagyarban van, mint tegnap Andrassy is. Az a zsinórozott, zakószerű bársonykabát a dolmány. A vállán átvetve az a szőrmével szegett kabát pedig a mente.

– Aha...

– Akivel beszélget, egészen másképp öltözik, nem magyarosan. A legújabb londoni és párizsi divat szerint. Hosszú nadrágban, frakkban és hímzett

mellényben van. És még kesztyűt is visel. Sétapálca van az egyik kezében, és fekete kalap a másikkban.

– Aha...

– A nők pedig azért ennyire karcsúak, mert fűzőt hordanak a ruha alatt. Meg abroncsot a szoknya alatt...

– Nekem ez a divat nem jön be... Nem akadsz bele mindenbe a szoknyáddal? És hogy mész el klotyóra ekkora ruhában?

Viktória már nem tudta elárulni, miért olyan élvezetes hatalmas szoknyában mászkálni, mert ekkor valaki a nevükön szólította őket. Vagyis az álnevükön.

– Veronika! István! – Flóra futott feljük az angol-kisasszonya kíséretében. – Már mindenütt kerestünk benneteket. Ha az az óhajotok, hogy mielőbb megismerjétek a várost, örömmel veletek tartunk. Úgy illő. Egyedül kóborolni Pesten... Erre nincsenek szavak! Igazán szerencse, hogy Öreg Bandi, a kocsis látott titeket, amikor atyámért ment. Tőle tudtuk, hol találunk benneteket. Jöjjetek, rögtön indulunk! Ebédre át kell öltözni. Csak István bőrdíjja érkezett meg a vasútállomásról. Veronikáé elveszhetett... De nincs mitől tartani, minthogy hasonló természetűek vagyunk, kölcsönadhatok néhány öltözetet.

Flórának be sem állt a szája a visszaúton. Kristóf és Viktória csak a palota előterében maradtak kettesben egy pillanatra.

– Semmi vész. Majd kiszökünk megint... – kezdte Kristóf, aztán már hallatszott is Flóra csivitelő hangja.

Viktória kábán követte a grófkisasszonyt a szobájába. Itt kék, csíkos tapéta fedte a falakat. Flóra már az ágyára készített egy ruhát, Mari pedig egy fűzővel babrált. Viktória sosem hitte volna, hogy ilyen kényelmetlen börtönbe zárni a derekát és a hasát. Alig kapott levegőt, miközben Mari meghúzta, megszorította rajta a fűzőt. Flóra közben tovább csevegett.

– Igen szép, sűrű, fekete hajad van! Ezt a vörös bársonyruhát mintha rád öntötték volna! Még van egy fertályóra ebédig. Addig nekem is el kell készülnöm. Nyugodtan pihenj meg a szobádban! Majd átküldöm Marit, hogy a te hajadat is kontyba fésülje.

Viktória kábán visszament a saját szobájába, és meglepetten látta, hogy Kristóf az ágya előtt köröz. Amint becsukta maga mögött az ajtót, a fiú odaugrott elé, és az orra alá tolt egy papírt, amire valaki tintával rövid üzenetet firkantott.

– Visszamentem a szobámba, és EZT találtam az ágyamon! Valaki tudja, hogy nem István vagyok. Valaki, aki itt van a közelünkben...

Viktória remegő kézzel elvette a lapot, és az ablakhoz sétált vele, hogy kibetűzze.

*Ne merészeld elárulni, hogy nem te vagy István!
Kövesd az utasításaimat, és nem esik bántódásod! Előszőr is: maradj a húgoddal együtt az Aranykurthy családnál!
Továbbra is játszd el, hogy te vagy a rokonuk! Máskülönben... megtalállak, és nem riadok vissza semmitől.*

Ötödik fejezet

VÉRES SZABADSÁGHARC

– Csapdába estünk! – suttogta kétségbeesve Viktória.

– Tudom...

– A te hibád! Nem kellett volna rokonoknak kiadnunk magunkat.

– Figyu, ezzel most nem megyünk semmire.

– Mivel?

– Ha veszekszünk.

– Miért, talán van valami jó ötleted? – tördelte a kezét Viktória.

– Tuti azt akarod mondani, hogy nekem úgysem lehet ötletem, mert sík hülye vagyok töriből. De...

– De?

– Szerintem simán hazamehetünk. A levélíró testvéreknek hisz minket. Szóval gőze sincs arról, kik vagyunk igazából. Azt tuti nem sejtí, hogy a jövőből jöttünk. Ha akarod, kísétálunk az ajtón, elrohanunk a barlanghoz, aztán a jövőbe úgysem tud utánunk jönni. Vagy...

– Vagy?

– Vagy itt maradunk, és nyomozunk. Megfejtjük, ki rabolta el Istvánt.

Viktória óriásit sóhajtott. Mint aki szeretné elfújni az összes problémát.

– Gondolom, tőlem várod, hogy válasszak a kettő közül – motyogta.

– Persze. Te akartál idejönni. Én csak a kísérőd vagyok – bólogatott Kristóf, és hitte is, hogy ez így van. Mégis... valami különös okból annyira szeretted volna, hogy Viktória a maradást válassza! Talán mert egyre jobban érdekelte a rejtély. És mert nem gondolta, hogy valóban bajuk eshet. Még mindig úgy érezte, mintha filmben szerepelne. A jövőből jöttek. Többet tudnak, mint itt bárki. És ha bedurvulnának a dolgok, még mindig hazamehetnek a barlangon keresztül, örökre maguk mögött hagyva a múltat. Szó szerint.

Viktória leült az ágyára, és összeráncolta a szemöldökét.

– Én is ki akarom deríteni, mi történt...

– Akkor ezt megbeszéltük – bólintott elégedetten Kristóf.

– Dehogy! Te túl lazán veszed! – ellenkezett Viktória. – Kell valami terv is!

– Hallgatlak! – ült le egy karosszékbe Kristóf.

– Aki a levelet írta neked, tudja, hogy nem te vagy István, és azt akarja, hogy játszd el a szerepét. Tehát egyértelmű, hogy köze van az igazi István elrablásához.

– Igen, szerintem is.

– Ha azt akarja, hogy eljátszd Istvánt, akkor szeretné titokban tartani az emberrablást. Vagyis a fiút nem váltságdíjért vitték el...

– Úgy beszélsz, mint egy nyomozó – mosolygott elismerően Kristóf.

– Csak hangosan gondolkodom – legyintett Viktória. – Az is biztos, hogy észrevétlenül be tudta vinni a szobádba a levelet...

– Szerinted itt él a palotában a tettes?

– Vagy bejáratos ide. Például Aladár gróf barátja, munkatársa – sorolta Viktória. – Az a baj, hogy rengeteg gyanúsítottunk van. Ott van Kiss Ferenc titkár, Fischer Jenő meg Horváth József nevelők, és az angolkisasszony, a szobalányok, inasok, főkomornyik, kapus, lovász, kocsis... és még ki tudja, hány emberrel nem is találkoztunk...

– Hát az biztos, hogy hatalmas ez a palota! Durva, hogy mennyien laknak egyetlen családdal! Legalább húszfős a személyzet! Mindenre van itt egy külön szolgálta! – helyeselt Kristóf. – Bár a titkárral és Andrással még sokáig beszélgettünk tegnap lefekvés előtt. Ők tők jó arcok. Mindenki csak „Kisferinek” hívja a titkárt, mert olyan alacsony.

– Te csak úgy beszélgettél velük???

– Nyugi, nem mondtam semmi gyanúsítást.

– Mégis miről tudtatok ti csevegni?

– Kérdeztem, hogy milyen sportok vannak itt Magyarországon. A vadászatról dumáltak.

Viktória szemében különös fény villant. Kristóf egy pillanatig úgy látta, mintha féltékeny lenne. De mire? Hogy a vadásatról beszélgettek, és ő nem volt ott? Kristóf nem értette.

– És a többiek? – kapta el a fejét Viktória.

– Ez a Horváth József, tudod, a vörös orrú, pocakos nevelő... ő is ártalmatlannak tűnik. Olyan lelkesen és tisztelettel néz Andrássra. Pedig a saját tanítványa. Bárcsak ránk is így nézne Vera banya!

– És az a Fischer?

– Na, ő elég rémisztő figura. Gyanúsán méregetett minket tegnap. Mintha átlátna rajtunk.

– Igen, nekem is feltűnt – bólogatott Viktória, majd idegesen az ajkába harapott. – De ez még kevés.

– Egyetértek. Kell egy szövetséges. Valaki, aki ismeri a járást. Máskülönben nem fogunk boldogulni.

Viktória meglepődött.

– Úgy érted, avassunk be valakit?

– Nem tudunk semmit Istvánról, sem erről a családról. Valakit be kell avatnunk. Kell egy csapat...

– Ez nem egy kosármeccs! Nem kell csapat! Senki sem fog nekünk hinni – rázta a fejét a lány.

– Meg kell próbálnunk.

– Sejthettem volna! Te mindig mások segítségére hagyatkozol – fortyant fel Viktória.

Kristóf elvörösödött. Miért vágja ezt folyton a fejéhez Viktória? Tényleg ennyire utálja? – kérdezte magában, de hangosan csak ennyit mondott:

– Akkor halljuk a te terved!

– Nincs jobb tervem.

Kristóf győzelemittasan elvigyorodott. Akkor is megmutatja Viktóriának, hogy vannak jó ötletei.

– Flórára és Andrásra gondoltam. Jó fejnek tűnnek, és nem sokkal idősebbek nálunk. Ha négyesben maradunk, pakoljunk ki nekik!

– És ha hibbantnak hisznek?

– Meggyőzzük őket.

– Hát... szerintem ez örültség... – tördelte a kezét Viktória. – De legyen!

– Akkor ezt megbeszéltük. Megyek, átöltözöm a nagyjelenethez. Megkaptam István bőrröndjét. Annyi csicsás cucc van benne! Anyám sem vitt magával ennyit, amikor Máltán nyaraltunk...

Kristóf épp felvette a feszes nadrágot, inget és mellényt, amikor kopogtak, és a robottekintetű komornyik lépett be.

– A gróf úr megérkezett, és kéreti a dolgozószobájába – mondta tiszteletteljes hangon.

– Megyek!

Kristóf nyelt egyet. Vajon milyen lehet a család feje? A kérdésre automatikusan a farzsebébe nyúlt. Aztán rájött, hogy nincs is farzsebe... És ha lenne is, és ott volna a telefonja, akkor sem tudná lecsekkolni Aranykurthy Aladárt az Instán.

Nem számít – vont vállat. Majdcsak boldogul. Sodródik az árral, és tök mindegy, mit mond Viktória, ez akkor is beválik.

A komornyik kíséretében belépett egy vörös tapétás, nagy karosszékekkel és súlyos íróasztallal berendezett szobába. Az ajtóban majdnem összeütközött a távozó Kisferivel, aki bátorítóan nézett rá. Az ablaknál, háttal neki, egy kissé meggörnyedt, őszülő férfi állt. Kristóf meglepődött. Azt hitte, Aladár gróf olyan lesz, mint Andrássy. Jóképű, magabiztos. De Aladár gróf idősebb volt, és kicsit sem távolságtartó vagy szertartásos. Felé fordult, két karjával megragadta Kristóf vállát, bele-nézett a szemébe, aztán egészen hirtelen és váratlanul magához vonta és átölelte.

– Örülök, hogy itt vagy, István! Nem is tudod, mennyire hiányzik apád! Ha már Géza öcsémet köti a fogadalma... legalább az unokaöcsémet láthatom. Érezd magad otthon nálunk! – mondta Kristóf vállának.

Kristóf csak egy pillanatra döbbsent meg. Az anyja is olyan ölelgetős típus volt, megszokta már otthon az ilyen váratlan érzelmi kitöréseket... De Aladár gróf tényleg nagyon szeretheti az öccsét. És nem is sejti, hogy István milyen veszélyekkel néz szembe. Kristóf megsajnálta a grófot, és még biztosabb lett benne, hogy ki akarja deríteni a rejtélyt. Ebben a pillanatban megszólalt egy csengő.

– Az ebédre hív – mondta Aladár gróf elengedve Kristófot. – Menjünk! A feleségem nem tűri a késést az asztalnál. Még tőlünk sem.

Kristóf követte a grófot. Itt, az épület fő szárnyában egymásba nyíló, nagyobb termek voltak. Áthaladtak egy mennyezetig érő könyvespolcokkal szegélyezett szobán, majd beléptek egy világos, tükrökkel és aranybarna tapétával díszített helyiségbe, melynek közepén hatalmas, ezüst étkezéslettel megterített asztal tündökölt. Viktória, Flóra, András, Tereza grófné, az angol társalkodónő és Kisferi már az asztal körül várakoztak. Kristóf gyorsan felmérte a terepet, és az egyetlen üres terítékhez sétált Flóra mellé, Viktóriával szembe. Láta, hogy még mindenki áll, ezért ő sem ült le, hanem csodálkozva körbepillantott. Ekkor a főkomornyik Tereza grófné mögé lépett, egy-egy inas pedig Flóra, Viktória és az angol társalkodónő mögé. Tereza grófné méltóságteljesen ült le, miközben a komornyik alátolta a széket, az inasok pedig a lányok alá. Kristóf az asztalfő felé sandított. Végre Aladár gróf és a többi férfi is helyet foglalt. Ahogy Kristóf lehuppant a párnázott, támlás székre, rávigyorgott Viktóriára, jelezve, hogy nem szúr el semmit. Azt várta, hogy a lány majd dühösen leinti a tekintetével, de helyette rámosolygott. Kristóf elvörösödött. Hirtelen az jutott eszébe, hogy bármennyire is furcsák az itteni ruhák, Viktórián még ezek sem nevetségesek. Most olyan jókedvűnek tűnt.

Biztosan élvezi, hogy körbeugrálják az inasok, és egy kastélyban ehet ezüst evőeszközökkel...

Az ételt fényesre pucolt, hatalmas tálakban hozták be. Először előételt, aztán levest. Majd különböző, felszeletelt húsokat mártásokkal. Az inasok körbejártak a tálcákkal, és amikor Kristóf mellé értek, ő azt vehette el, ami csak megtetszett neki. Az első három fogás alatt szinte alig beszélgettek. Aztán a negyedik és ötödik közben már élénkebben folyt a társalgás. Szerencsére leginkább Aladár gróf vitte a szót, kérdezgette a titkárát a lapokban olvasottakról, a feleségét a napjáról, a gyerekeit a tanulmányaikról. A desszertnél pedig Viktóriához is odafordult.

– Veronika, bár nem számítottunk a jöveteledre, nagyon örülünk, hogy te is Istvánnal tartottál.

Viktória elpirult.

– Köszönöm. Nekem is öröm – suttogta lesütött szemmel. Kristóf nem tudta eldönteni, hogy ez az illem része, vagy csak ennyire zavarba jött a lány. Aladár gróf most a másik irányba fordult.

– Nos, István, hogy ízlett az étel? Pierre ma nagyon kitett magáért. Úgy tudom, Londonban nektek is francia szakácsotok van.

– Öööö... Igen... Minden nagyon finom volt. Köszönöm!

Kristóf remélte, hogy nem mennek bele részletesen az ételek dicséretébe. A pulykát felismerte, de a többiről

meg nem mondta volna, mi volt. Szerencsére Aladár gróf megelégedett ennyivel, és a gyerekeihez fordult.

– András, Flóra, elvárom, hogy testvérként bánjatok Istvánnal és Veronikával! Még nagyon új itt nekik minden. Javasolom, hogy ebéd után kísérijétek végig őket a palotában.

– Igenis, atyám – bólintott készségesen, de nem túl lelkesen András.

– Ha megfogyatkoznak a jelenlegi kötelezettségeim, a városban is körbevezetlek benneteket a nevezetes épületekben – ígérte a gróf.

– Csak nem a Horgony mulatóban? – kacsintott cinkosan Kisferi. A gróf elnevette magát.

– Mi az a Horgony mulató? – kérdezte kíváncsian András.

– Egy igen rossz hírű vendéglő – húzta össze a szemöldökét Tereza grófné, majd intett a kezével, és a komornyik már lépett is mögé. A hölgyek úgy álltak fel, hogy a székeket óvatosan kihúzták mögülük a cselédek. Kristóf egy pillanatig elmerengett, aztán rádöbbsent, hogy a férfiak is állnak, így gyorsan felugrott.

A palotanézés szerencsére nem tartott sokáig. Az emeleten a főutcára néző, elülső szobák voltak a legnagyobbak. Mind egymásba nyíltak, és magas mennyezetükről lengén öltözött istenek néztek le a belépőkre. A freskók között hatalmas, aranyozott csillárok terpeszkedtek, megszámlálhatatlanul sok gyertyával. A bejárati kapu feletti nagyszalonban

töltötték a legtöbb időt. Viktóriát lenyűgözték a tükrökkel teleaggatott falak, a földig érő ablakok és a cifra bútorok. A lány kitért karral pörgött. Vörös szoknyája vele forgott körbe-körbe.

– Ez meseszép! Mint egy királykisasszony kastélya.

Kristóf először a plafonra pillantott, ahol egy tógás ókori isten utazott felhőjén, aztán Viktóriára. Ha most látnák a suliban, biztosan nem mondanák jégkirálynőnek – futott át az agyán.

– Az ebédlőt már megtekinthették – mutatott az egyik irányba unottan András. Az aranybarna tapétás szobában a hatalmas és súlyos ebédlőasztal uralkodott, párnázott támlájú székekkel. Onnan a könyvtár nyílt, plafonig érő, könyvektől roskadozó polcokkal, íróasztalokkal és fotelekkel. Ők inkább a másik irányba indultak a nagyszalonból. Erre a zeneterem várta őket zongorával és szófákkal. Innen lehetett belépni a hölgyek kissalonjába. Ez volt a legzsúfoltabb szoba csecsebecsés vitrinekkel, kártyaasztallal, díszes varrodobozokkal és festőállvánnyal. Innen már az oldalszárny következett, itt kaptak helyet a női lakosztályok, Tereza grófné, Jane és Flóra szobái. Az épület szemközti oldalán a másik oldalszárnyat Kristóf már ismerte. Ott találkozott Aladár gróffal a dolgozószobájában, ott volt az öregúr hálószobája, és ott aludt a titkár és András is, na meg ő a vendégszobában. Kristóft kicsit meglepte, hogy a gróf és a grófné egymástól távol, külön szobában fekszenek le, de úgy tűnt, ez

egyedül neki furcsa, így nem merete szóba hozni a dolgot. A földszinten körbe sem néztek. Arra a konyha és a személyzet szobái voltak.

– Rendszerint itt, a városi palotánkban töltjük a téli hónapokat. Bár most édesapánk képviselő, így előfordulhat, hogy nyáron is maradunk – magyarázta Flóra.

– Miért, van nyaralótok vidéken? – bukott ki a kérdés Kristófból.

– Nyaraló? – értetlenkedett András.

– Talán nem mesélt nektek Géza bácsikánk a birtokainkról? – csodálkozott Flóra. – Nyaranta és ősszel mindig hazatérünk a családi kastélyba.

Kristóf már a következő kérdéssel készült, de Viktória egy szúrós pillantással belé fojtotta a szót. Így a továbbiakban csendben maradt, és a túra végén úgy lélegzett fel, mintha több száz kilométert gyalogoltak volna a tűző napon a sivatagban. Nem érdekelte a berendezés. Végig csak az járt a fejében, hogy négyen vannak, tehát ez lenne a tökéletes alkalom! Mindenbe beavathatnák Andrást és Flórát. De Viktória nem tett semmit, és nélküle ő sem mert lépni. Sokszor a lányra pillantott, várta, hogy hátha belekezd, de Viktória csak lelkesedett és ájuldozott minden egyes teremben. Még szerencse, hogy Andrásnak sem volt kedve az idegenvezetéshez, így rövidre fogta a sétát, majd felajánlotta, hogy menjenek be az ő tanulószobájába, és nézzék meg a társasait. Kristóf kapott az alkalmon. Amint leültek a süppedős fotelekbe, és András eléjük

tett egy kockás fatáblát, Kristóf jelentőségteljesen megköszöri a torkát, és Viktóriára meredt. A lány végre vette a lapot, és nagyot sóhajtott.

– Mondanunk kell valamit – motyogta alig hallhatóan. Kristóf csak erre várt. Gyorsan kiségitette a lányt.

– Először biztosan meglepődtök majd. Azt hiszitek, hogy örültek vagyunk. De hallgassatok végig! – kérte.

Először lehetett kíváncsiságot kiolvasni András tekintetéből.

– Miről lenne szó? – fogta suttogóra a hangját.

– A segítségetekre van szükségünk. És arra, hogy megbízzatok bennünk – hadarta Kristóf.

– Figyelünk! – bólogatott anyásan Flóra.

Kristóf nagy levegőt vett.

– Én nem István vagyok! Nem vagyok az unokatestvéretek. Istvánt elrabolták. Tegnap este, amikor Andrásyt ünnepelték. Mi láttuk az egészet. Két sötét kabátos, fáklyás alak volt a tettes. Azonnal utánuk futottunk. Egy sikátorban tűntek el. Ma visszamentünk a helyszínre, de nincsenek nyomok. Pedig szeretnénk segíteni. Meg akarjuk találni Istvánt. Csak egyedül nem megy...

Kristóf elhallgatott. Várta Viktória megerősítését, de a lány meg sem mukkant. Rémulten figyelte Flóra és András reakcióját. Kristóf is rájuk pillantott. Meglepetést, értetlenséget vagy haragot várt, de Flóra és András inkább hideg, távolságtartó tekintettel méregették őt.

– Ez igazán különös történet! Mikor találtátok ki a multságunkra? – kérdezte sértődötten Flóra.

– Ne-em! Ez nem kitaláció! Hinnetek kell nekünk! – csuklotta Viktória.

Kristóf a nem létező farzsebéhez kapott, aztán rájött, hogy nem a farmer van rajta.

– Várjatok! Na, megvan! Ezt nézzétek! A bizonyíték. Ezt a levelet ma találtam az ágyamon!

– *Ne merészed elárulni, hogy nem te vagy István! Kövesd az utasításaimat, és nem esik bántódásod!* – kezdte olvasni Flóra, majd elakadt, és Kristófra meredt. – Nem értem. Mi ez a rossz tréfa? Ne bolondozzatok velünk! – kiáltotta most már rémülten.

András kikapta a kezéből a levelet, és átfutotta.

– Bizonyosan hamis. Lóvá akarnak tenni minket, hogy a hátunk mögött jól neveessenek – morogta.

– Dehogy! – ellenkezett Viktória elhaló hangon, Kristóf pedig kiabálva.

Flóra idegesen felpattant, tett egy gyors kört a szobában, majd megállt.

– Megeshet, hogy igazat szóltok, és a levél valódi. De akkor kik vagytok ti? Honnan ismertek minket?

– Nem ismerünk titeket. Még a korotokat sem tudjuk. Én Kristóf vagyok. Ő pedig Viktória. Az osztálytársam az iskolában – mutatkozott be Kristóf.

– A lányok és a fiúk nem járnak közös iskolába! Most megfogtunk titeket! – fakadt ki András, és beletúrt vörös hajába. Kristóf ugyanígy tett.

– Ott, ahonnan mi jövünk, egy iskolába járnak.
– Angliában?
– Nem...
– Nos, akkor honnan jöttetek?
– A... tudom, hogy ez nevetségesen fog hangzani...
de... ízé... a jövőből – mentegetőzött Kristóf.

– Tessék? – pattant fel most már András is. – Ilyen nevetséges színjátékot! – dobta vissza a levelet az asztalra.

Kristóf a mellette ülő Viktóriára nézett. A lánynak remegett a szája, és fehér volt, mint a fal.

– Mondtam, hogy nem fognak hinni nekünk! – makogta.

– De! Hinni fognak! – erősködött Kristóf, és ő is felugrott a helyéről. – FigyeljeteK, van bizonyítékunk! Menjünk Viktória szobájába! Magával hozta a táskáját. Van benne elemlámpa, telefon meg egy csomó jövőbeli tárgy. Gyertek!

Kristóf kicsapta az ajtót, és előresietett. Flóra és András kételkedve, de kíváncsian követték. Viktória felvette az asztalról a névtelen levelet, és botladozva utánuk indult. Kristóf bevárta, de amikor a közelébe ért, döbbsenten látta, hogy a lányt egész testében rázza a hideg, mintha beteg volna. Kristóf ösztönösen mellélépett, és megfogta a szabad kezét.

– Ne parázz már! Nem lesz baj – mondta halkán és kedvesen, hogy megnyugtassa. De Viktóriát annyira váratlanul érte a mozdulat, hogy szoborrá dermedt,

és kiejtette a másik kezéből a levelet. A tenyere jéghideg volt, és nem lehetett leolvasni az arcáról, hogy mit gondol. Rosszul van? Fél? Vagy haragszik rá? Kristófnak hirtelen nagyon melege lett. Úgy engedte el Viktóriát, mintha csalánhoz nyúlt volna. Gyorsan lehajolt, felkapta a padlóról a levelet, és integetni kezdett vele a csodálkozó Flórának és Andrásnak.

– Erre! Mindjárt megmutatjuk a táskát, és akkor hinni fogtok nekünk!

Pár perc múlva Viktória kiborította az ágyára az erszényét. Még mindig remegett a keze, de már kevésbé feltűnően. Kristóf elkapta a tekintetét, és teljes erejéből arra összpontosított, hogy meggyőzze a testvéreket.

– Ez itt az elemlámpa! Látjátok, így működik... Nem olyan, mint nálatok a gázlámpa. Ez pedig a telefon. Most sajnos nem tudjuk kipróbálni, de mi otthon ezen keresztül beszélünk, ha távol vagyunk egymástól. Ez pedig... Viktória, te még a törükönyvedet is elhoztad??? Ez a vastag könyv meg... Élet Erzsébet királyné korában – betűzte Kristóf. – Látjátok! Benne van minden, ami itt még meg sem történt!

Kristóf legnagyobb meglepetésére Flóra és András nem a telefont vették a kezükbe, hanem a könyveket. Döbbenet lapozgattak bennük.

– Boszorkányság – suttogetta megborzongva Flóra.

– Boszorkányok nincsenek! – legyintett András, de ő is mohón kapott a törítankönyv után.

– 1848-as forradalom... Kiegyezés... Ezt látnod kell, Flóra! Ebben leírtak mindent, ami most történik! Andrassy kinevezését, ami még csak tegnap volt. És... itt vannak a miniszterek... ez meg... ez... nem... lehet...

– Van egy barlangrendszer a budai hegyek alatt – kezdte remegő hangon Viktória. – Abban bolyongtunk, és... Kristófnak igaza van... a jövőből jöttünk. Ez itt... nem a mi jelenünk... nekünk ez a múlt.

– Mondjatok valamit! Mondjatok valamit a jövőről! – parancsolta András.

– Lesznek repülő! Meg eljutunk az úrbe is. És lesz internet meg tévé, és így láthatjuk, ha a világ másik felén kosármeccset...

– Ezt így nem értik! – legyintett Viktória, aki most, hogy a nehezen túl voltak, kezdett végre bátorságra kapni. – Ne az internetről meg a kosármeccsről beszélj!

– Hát miről?

– Mondjuk, arról, ami velük fog történni – lelkesedett Viktória, és gyorsan, Vera banyát is meghazudtoló tudással ecsetelni kezdte, hogyan is lesz a koronázás, amikor Ferenc Józsefből magyar király válik.

– Eszerint valóban lesz koronázás – bólogatott Flóra. – Már most ismeritek a részleteket, pedig még nem is volt az országgyűlési vita. Még meg sem szavazták...

– És mi vár ránk azt követően? Mi fog velünk történni? – kérdezte András.

– Nagyobb és erősebb lesz a nemzetünk? – csatlakozott Flóra is.

– Kiharcoljuk valaha a teljes szabadságot? – faggatózott tovább András.

Kristóf kérdően pislogott Viktóriára. Viktória a szokásához híven az ajkába harapott, miközben töprengett.

– Részleteket... nem mondhatunk nektek a jövőből. Értsétek meg, hogy ez veszélyes! Ha túl sokat árulnánk el, és ti esetleg elmondanátok a szüleiteknek, lehet, hogy megváltozna a múlt, majd a jövő.

– Hisz épp ezzel segítenétek! Jobbá tehetnénk a jövőt a ti tudásotokkal! – kapott az ötleten Flóra.

– Nem, nem – rázta fejét idegesen Viktória. – Ez tényleg veszélyes. Tempi Bori néni is mindig ügyel a bevásárló körútjain arra, hogy ne áruljon el semmit a jövőről. Mi sem tehetjük.

– Ki az a Bori néni?

– A büfés – mondta azonnal Kristóf, megörülve, hogy végre olyasmit kérdeznek, amire ő is tud válaszolni.

– Mi az a büfés? Valamilyen tisztség? – értetlenkedett András.

– Tisztség? Nem. Izé, ez a munkája. Hamburgert meg különleges sütitket és szenyákat árul a suliban a diákoknak.

– Egy kofa? – húzta fel a szemöldökét Flóra.

– Kofa? – bámult rá vissza Kristóf.

– Mi az a hamburger és szenya? – szúrta közbe András.

– Így nem fogunk szót érteni – torkolta le Viktória Kristófot. Idegesen kikapta a törökönvét András kezéből, majd a táskájába rejtette. Aztán körbepillantott, és nagy levegőt vett.

– Eltértünk a lényegtől. Mi csak azt akarjuk mondani, hogy a mi jelenünk sok mindenben más, mint a tiétek. Most már bebizonyítottuk, hogy a jövőből érkezünk, de a történelemről és a politikáról nem árulhatunk el nektek többet. El kell fogadnotok ezt.

– Ha nem segíteni jöttetek, mit vártok tőlünk? – morogta András.

– Persze, hogy segíteni akarunk! Meg akarjuk találni az elrabolt unokatestvéreteket! Vagy titeket egyáltalán nem érdekel, hogy bajban van? – fortyant fel Kristóf.

– Hogyne érdekelne! – csattant fel Flóra is.

– Ne veszekedjünk! – tördelte a kezét Viktória. – Inkább beszéljünk Istvánról és Veronikáról!

– Igen, most ti jöttök! Ki kéne derítenünk, hogy ki írta nekem a fenyegető levelet, és ki hurcolta el az unokatestvéreteket – mondta Kristóf, és lehuppant egy fotelra.

Flóra nagyot sóhajtott, és ő is leült Viktória mellé az ágyra. Elgondolkozva meredt maga elé.

– Legyen! Hol is kezdjem... Apa testvére Géza bácsi. És az ő gyerekei István és Veronika. Apa és Géza bácsi már a forradalom előtt is képviselők voltak

az országgyűlésben. De Géza bácsi részt vett a szabadságharcban, és utána menekülnie kellett. A forradalomról és a szabadságharcról hallottatok?

Viktória hevesen bólogatott, Kristóf azonban megvárta a fejét.

– Én nem sokat... – vallotta be.

– A Habsburg császárok elvették a jogainkat! Elvették a szabadságunkat! – tört ki váratlanul András. Kristóf meglepve nézett rá. A máskor unott, csendes fiút még nem is látta ilyen villámló tekintettel beszélni. – A forradalom előtt a magyarok semmiben sem dönthettek szabadon. Nem tehettek meg bármit, nem írhattak le bármit. Csak amit Bécsből a császár engedett és akart. Mintha rabok lettek volna a saját hazájukban. De 1848-ban kitört a forradalom Bécsben, és itthon, Pesten is. Kiharcoltuk magunknak a szabadságot! Csak... azután jött az új, fiatal Habsburg császár, Ferenc József. Kijelentette, hogy a magyarok fegyvert fogtak ellene, ezért eljátszották a jogaikat. Minden megszerzett és kiharcolt szabadságot elvett tőlünk, és miránk küldte a hadseregét.

– De a magyarok nem adták fel! Kossuth Lajos vezetésével kihirdették, hogy a hazánk szabad, önálló és független, és nem lehet a császáré a magyar trón – folytatta Flóra.

– A magyar katonák hősiiesen harcoltak a szabadságukért! Nemesek is, parasztok is, mindenki!

– De a császár az orosz cártól kért segítséget... és a magyaroknak nem volt esélyük ekkora orosz sereg ellen.

– Leverték a szabadságharcunkat – szorította ökölbe a kezét András. – Mindenkit haditörvényszék elé állítottak, aki a csatákban és az ellenállásban részt vett. Géza bácsinak menekülnie kellett. Londonba szökött a feleségével. És amíg távol volt, halálra ítélték.

– Halálra? – pislogott Kristóf.

– Igen. A honvédtábornokokat is kivégezték. Rengeteg rokonunkat és ismerősünket felakasztották vagy agyonlőtték – borzongott meg Flóra, de András hevesen folytatta:

– A többieket pedig börtönre ítélték. Undorító kazamatákban, erős láncra verve kellett élniük! Mindenüktől megfosztva! Csupasz deszkán aludtak. Akiket azóta elengedtek, még mindig görnyedten, sántítva járnak a nehéz láncok miatt!

– És a magyar tiszteket lefokozták közlegénnyé. Az osztrák seregbe kellett bevonulniuk. Megalázóan bántak velük. Frici bácsi is mindig meséli. Őt is lefokozták.

– Frici bácsi? – húzta fel a szemöldökét Kristóf.

– Podmaniczky Frigyes báró – magyarázta Flóra.

– Így sem tudom – rázta a fejét Kristóf, de Viktória leintette.

– Mindegy. Ez most nem fontos, folytassátok csak!

– A harcok leverése után a császár kinevezte Magyarországot főparancsnokává Haynaut, aki kegyetlen zsarnok volt! Rengeteg ártatlant és hőst katonát ítélte halálra! – villámlott András szeme.

– Mindenki gyűlölte. Nem csak a magyarok.

– Igen, atyánk mesélte, mi történt, amikor nyugdíjazta Haynaut a császár – nevetett fel András. – Haynau Londonba utazott, betért egy serfőző üzembe, és amikor beírta a nevét a vendégkönyvbe, megtudták, hogy ki ő. Az udvaron elnászpángolták az angol munkások!

– Mindenki haragudott rá, és a magyarokat sajnálta – magyarázta Flóra.

– Utálom, ha sajnálnak! – motyogta maga elé Viktória.

– Én is! Mit érünk vele? Senki sem segített! – kiáltotta András. – Sem az angolok, sem a franciák, sem az amerikaiak...

– Géza bácsi a szökés után Londonban telepedett le. Őt is halálra ítélték a távollétében, mint András Gyulát, akit külföldön csak szép akasztottként emlegettek – tért vissza a fő témához Flóra. – Ezért Géza bácsi megfogadta, hogy nem lép többé magyar földre, amíg nem lesz szabad a hazánk, és amíg a császár uralkodik felettünk. És Géza bácsi tartotta a szavát. Kint született meg a két gyereke. Veronika, aki épp idén januárban töltötte be a tizenhatot, és István, aki tizennégy éves. Géza bácsi korábban Kossuth Lajost támogatta. Kossuth is külföldre menekült, és azt akarja,

hogy Magyarország küzdjön tovább, és amint lehet, harcoljuk ki a szabadságunkat. Kossuth próbált támogatókat találni Londonban, Amerikában és a franciáknál. De senki sem segített.

– Idén januárban a császár kegyelmet adott az elítélteknek. Géza bácsinak is. Most már hazatérhetne. De köti őt az esküje, hogy nem lép magyar földre, amíg a császár az uralkodó. Ezért küldte maga helyett a fiát, Istvánt. Békülésképpen. Ezzel fejezi ki, hogy ő is támogatja a császárral a kiegyezést.

– Ki akartok békülni ezzel a császárral? Ferenc Józseffel? – döbönt meg Kristóf. – De hát miatta ítélték halálra annyi embert! Ő győzte le a szabadságharcot! Lelövette és felakasztatta az ismerőseiteket!

– Nem hallottad? – kérdezte Viktória. – Nincs más választásuk. Nem segít senki Kossuthnak. Nem lehet kiharcolni a szabadságot.

– Valóban nincs más választás – sütötte le a szemét Flóra. – Atyám szerint. Ő is a kiegyezést pártolja. Ha Ferenc Józsefet megkoronázzák magyar királylyá, akkor sokkal jobb lesz a magyar népnek. Hiszen így saját miniszterelnökünk lett, összeülhet a magyar parlament, és lehetnek saját törvényeink. Több mindenről dönthetünk. Remélem, sokkal szabadabbak lehetünk.

– Szabadabbak? – kételkedett Kristóf.

– Én is úgy tartom, hogy ez nem igazi szabadság! – kiáltotta András. – A császár mint magyar király akkor

is felettünk áll majd. Nem is mindenki ért egyet atyámékkal. Vannak még mindig ellenállók. Akiik ellenzik a koronázást és a kiegyezést, és inkább harcolni akarnak a császár ellen.

– Akkor talán ők rabolták el Istvánt! – kapott a fejéhez Kristóf. – Lehet, hogy az ellenállók haragszanak Gézára, amiért békülésképpen elküldte a fiát Magyarországra? Lehet, hogy ez egy bosszú?

– Meglehet – bólintott Flóra.

– De miként találhatnánk rá az ellenállókra, hogy kiszabadítsuk Istvánt? – kérdezte András.

– Többet kéne megtudnunk róluk és erről az egészeztől – morfondírozott Kristóf.

– Nem avathatunk be a titkunkba még több embert! – rémült meg Viktória. – Nem fogják elhinni nekünk, hogy a jövőből jöttünk.

– Nyugi, nem mondjuk el senkinek. Flóra és András majd segít, hogy ez a mi titkunk maradjon – kacsintott Kristóf a testvérekre. – Ugye?

– Legyen! – bólogatott lelkesen András. – Megtaláljuk Istvánt.

– Legyetek egészen nyugodtak! Nem árulunk el titeket atyáméknak sem – sóhajtott Flóra. – Nem hinném, hogy megértően fogadnák a jövőből jött emberek történetét.

– De akkor kitől tudhatnánk meg többet az ellenállókról, meg erről a koronázás-kiegyezés dologról?

– Hiszen ez egyszerű! – csapott a homlokára András. – Deák Ferencről! Deák vezeti a kiegyezést, ő mindenkit ismer, és tőle megtudhatnánk...

– Ki az a Deák? – húzta fel a szemöldökét Kristóf. Kezdték számára túl sokan lenni a hősök és az ellenségek.

– Deák Ferenc nevét mindenki ismeri – legyintett Flóra.

– Deákot mi is ismerjük – húzta ki magát Viktória, mintha ötösért felelne Vera banyánál.

– Mert róla nevezték el a Deák Ferenc teret? – próbálkozott Kristóf.

– Azért, mert tanultunk róla! – osztotta ki Viktória. – Deák a haza bölcse.

– Olyan mint Yoda? Vagy Dumbledore? Vagy Gandalf? – vigyorgott Kristóf.

– Igen, pont olyan – bólintott Viktória.

– Ki az a Dumbledore? – faggatta őket András.

– Egy varázsló.

– Deák nem varázsló. Varázslók nincsenek.

– Azt én is vágom – legyintett türelmetlenül Kristóf.

– Mit vágsz le? Ezt a varázslót?

– Dehogyan vágom le. Azt én is pontosan tudom, hogy Dumbledore kitalált pasas. Egy könyvben szerepel, vetted?

– Nem, nem vettem meg, mivel nem ismerem ezt a könyvet. Régi mű? És mi az a pasas? Nem értem...

– Hagyd már abba a kavarást, Kristóf! Úgy beszélj, hogy ők is megértsék! – csapott le rá idegesen Viktória.

– Csak azt akarom mondani, hogy Dumbledore-ok csak a mesékben léteznek – nevetett Kristóf.

– Nem egészen. Deák tényleg olyan. Olvastam róla. Nagyon-nagyon okos. Egyenes és jószívű. Nem kell neki a hatalom. És tényleg békét akar. A legjobbat a hazának és az embereknek. Nemcsak a nemeseknek, hanem a parasztoknak és a szegényeknek is. Sokan bíznak benne. És mindenkinek segít, aki hozzá fordul. Épp, mint a mesékben. Csak Deák valóban létezik – áradozott Viktória.

– Akkor megbeszéljük atyámmal, hogy kísérjen el titeket Deákhöz – zárta le a beszélgetést Flóra, majd kinézett az ablakon. – Esteledik. Át kell öltöznünk a vacsorára. Iparkodjunk!

Ahogy a testvérek kimentek a szobából, Kristóf a szája szélét harapdáló Viktóriára nézett.

– Mi a baj? Miért parázol ennyire? Látod, hogy jól fogadták! Négyen megoldjuk. Különben is, mi rossz történhet még? Tudjuk a töröknyvből, hogy a koronázás megvolt.

– Te mindent annyira lazán veszel! Sosem aggódsz? – csodálkozott Viktória.

– Miért kéne? – tárta szét a karját Kristóf.

– Mert... mi visszajöttünk a múltba, és elfoglaltuk István helyét. És így talán... megváltoztattuk a múltat,

és emiatt megváltozhat a jövő is. Az is lehet, hogy kiegyezés sem lesz.

– Gondolod, hogy megváltoztathatjuk a jövőt? Akkora hatalmunk van? Az nagyon durva lenne!

– Hát... pedig lehetséges. Először az időutazásban sem hittem... aztán mégis itt vagyunk – felelte elcsukló hangon Viktória.